

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

ŘÍJEN 2004

*Sola Scriptura – Jedině Písmo
Solus Christus – Jedině Kristus
Soli Deo Gloria – Jedině Bohu Sláva*

*Sola Gratia – Jedině Milostí
Sola Fide – Jedině Vírou*

OBSAH

Zrcadlo minulosti	1
Tvá vůle	2
Lepší kněz	3
Vztah mezi starou a novou smlouvou	10
Téma Islám II.	19
Tajemství koránu	20
Autogenocida Evropy	26
Duchovní válka	28
Hudba a křesťané	29
Kazatel a vedoucí chválicí skupinky	35
Boží uzdravující moc	35
Svědectví	37
Terapie batolat	40
Deprese – ohlasy	43
Dopis: Rozdílné postoje	47

ZRCADLO MINULOSTI

Znám mnoho lidí, kterým se církevní dějiny zdají nudné, nezábavné a hlavně naprosto odtržené od života. Sám jsem ale mohl už mnohokrát při studiu minulosti Božího lidu prožít vzrušující chvíle, v nichž Pán Bůh oslovoval mé srdce a proměňoval moje myšlení.

Studium historie Božího lidu může přinést hluboké a potřebné ponaučení. Často zjišťuji, že pohlcování proudem své doby často úporně a zoufale hledáme pevnou půdu pod nohama i v oblastech, kde by stačilo vzít vážně úspěšné zápasy předchozích generací. Rčení, že kdo přehlídí historii, je odsouzen k jejímu opakování, se až příliš často ukazuje jako pravdivé. Někdy je výsledkem hluboká bolest nad duchovním stavem církve. Je zvláštní, že v takových případech si člověk uvědomí, že časová vzdálenost mezi dobou tehdy a teď jako by ani nebyla.

Poslední dobou se více zabývám postavou Jonathana Edwardse, jednoho z největších teologů probuzení. Žil v letech 1703-1758 a převážnou část svého života působil jako pastor kongregačního sboru v Northamptonu v americkém státě Massachusetts.

Edwardsovi se dostalo té milosti, že směl být jedním ze služebníků, jichž si Bůh použil v díle probuzení. Skutečnost, že se v probuzení objevovaly fenomény různého druhu a hlavně fakt, že ne všechna obrácení se v běhu času ukázala jako opravdová, Edwardse

2 ZÁPAS O DUŠI

vedly k přemýšlení, jak lze duchovně rozeznat ryzí probuzení a skutečné jednání Boží milosti od pouhého lidského či dábelského plagiátu. V díle „Rozpoznávací znaky práce Božího Ducha“ předkládá na základě 4. kapitoly 1. Janovy epištoly pět klíčových znaků, jež je možno použít tam, kde chceme biblicky posoudit pravost nějakého duchovního hnutí či projevu. Myslím, že Edwardsova kritéria jsou užitečným klíčem, jak i dnes „zkušovat duchy, zda jsou z Boha“.

Prvním znakem jednání Ducha Božího je růst úcty k Ježíši Kristu Nového zákona (že je možné zvěstovat také jiného Ježíše, potvrzuje Pavel ve 2K 11,4)! Duch svědčí o Božím Synu, který se stal člověkem, narodil se z panny, byl ukřižován pro naše spase ní a vstal z mrtvých. Ptáme-li se, zda je nějaké duchovní hnutí skutečně jednáním Ducha svatého, je třeba si položit otázku: „Milují lidé biblického Ježíše Krista více než dřív, ctí ho a vyvyšují ho plněji?“

Znak druhý vyjadřuje, že tam, kde působí Duch svatý, je satanovo království pod tlakem. Lidé intenzivněji hledají Boží království a Jeho spravedlnost, jejich láska ke světu a světské zájmy jsou oslabovány, hledají to, co má větší hodnotu, a uvědomují si hřích hlouběji než dřív. Kde dochází k takové proměně lidského smýšlení, tam jedná Duch Kristův.

Třetí charakteristický znak ukazuje, že Duch svatý působí v lidech hlubší lásku k Písmu. Všude tam, kde lidé berou Písmo vážně, podrobují se autoritě Božího slova ve svém životě a důvěřují mu jako skále, na níž lze pevně stát, je zřejmé, že Bůh mocně pracuje skrze Ducha.

Předposledním rozpoznávacím znamením je odvrát od lži k pravdě. Duch svatý je Duchem pravdy a Jeho jednání je namířeno proti duchu lži, který drží lidi ve tmě a nesvobodě. Tam, kde lidé milují pravdu a kde ji vyznávají, můžeme si být jisti, že jedná Duch pravdy.

Pokud lidé více milují Boha a roste jejich láska k lidem, je naplněn pátý znak. Ustupuje sebeláska a prohlubuje se touha líbit se Bohu, milovat Jeho vůli a sloužit mu z vděčnosti za spasení. Tato láska pak úzce souvisí s láskou k bližnímu, kdy Boží Duch působí pokoj, ochotu vzájemně si sloužit v lásce a touhu po záchraně těch, kdo Krista ještě nepřijali za svého Pána.

Církevní dějiny jsou pro mě především nalezištěm naděje. Smím v nich spatřovat velmi hmatatelně, jak dobře a milostivě se náš nebeský Otec stará o svůj lid a jak stále znovu zasahuje, aby církev obnovoval v jejím původním poslání. Smím vidět, byť různě intenzivně, slávu Pána Ježíše Krista. To mě posiluje v tom, abych ho oslavoval celým svým životem a radoval se v něm navěky.

– Robert Hart – Bratrská rodina

STAŇ SE TVÁ VŮLE jako v nebi, tak i na zemi

Dr. Peter Masters –
pátý článek série o Modlitbě Páně

Jelikož se Boží vůle vyplní i bez nás, jak se pak můžeme smysluplně modlit: „*Staň se Tvá vůle*“? Není to snad zbytečná prosba? Přesto je součástí Modlitby Páně a v pořadí zaujímá vysoké místo; je třetí ze sedmi proseb v Ježíšově vzorové modlitbě. O to důležitější je, abychom rozuměli, co tato prosba obsahuje. Proč se máme modlit, aby se naplnila Boží vůle? Proč je to rozumné modlit se právě tímto způsobem? Tato prosba (stejně jako ta první) je spíše potvrzením než žádostí. Jde o vyjádření upřímného ztotožnění se s Boží vůlí. Existuje šest úrovní modlitby, kdy potvrzujeme a přejeme si Boží vůli, a je dobré, abychom se za každou z nich modlili často.

ZA PRVÉ, „*Staň se Tvá vůle*“ je potvrzením nevyhnutelného vítězství Boží moci. Tím, že říkáme: „*Staň se Tvá vůle*“, říkáme vlastně: „*Pane, jedině*

ZÁPAS O DUŠI 3

Tvá vůle je správná! Vše se musí stát podle Tvého záměru! Tvé sliby budou dodrženy!“ Tato prosba je výrazem víry ve svrchovanou Boží moc a pozoruhodnou Boží vůli.

ZA DRUHÉ, je to modlitba vděčnosti. Skláníme se před Bohem s hlubokou vděčností za to, jak jedná. Potvrzujeme, že vše, co naplňuje a stanoví, včetně spasení, je bezchybné a úžasné. Prosba „*Staň se Tvá vůle*“ jinými slovy vyjadřuje: „*Tvá vůle je dokonalá.*“ Uznáváme, že spasení z milosti skrze víru je podivuhodný plán. Je to plán, který byl nadekretován nekonečným božským géniem a překonává lidskou představitost. Odráží veškerou Boží moudrost a my musíme pokleknout před tím nejlepším a nejvznešenějším plánem v celém vesmíru.

ZA TŘETÍ, v této prosbě přijímáme a uznáváme, že Boží vůle není jenom dokonalá, ale také nezbytná a nepostradatelná pro dílo spasení. Neexistuje žádný jiný způsob, protože žádný jiný plán nemůže být lepší. Žádné přesvědčování nemůže přimět jediného hříšníka, aby přijatelným způsobem miloval Pána a Jemu sloužil. Žádné úsilí o dobré skutky nemůže přivést hříchem pospíněnou duši do nebe. Žádný kněz nemůže pro nikoho zajistit odpuštění a žádný jiný obřad nemůže Boží spravedlnost uspokojit. Vše se naplnilo v sebeobětování Spasitele. K Bohu nevede žádná jiná cesta. Jeho vůle (a cesta) je jedinečná. Máme to privilegium, že můžeme být Jeho nástroji, ale pokud cokoliv, co říkáme a děláme, není v souladu s Boží vůlí, ničeho nedosáhneme. Vyřknutím „*Staň se Tvá vůle*“, říkáme: „*Pane, přijímáme a uznáváme, že jenom Tebou ustanovená cesta je účinná. Toto je Tvé dílo, ne naše, ale Tvá cesta je nenahraditelná.*“

ZA ČTVRTÉ, v této prosbě slibujeme, že se podřídíme Boží vůli. Říkáme: „*Pane, Tvá vůle a vláda stojí na Tvém Slově. Podřizuji se. Podřizuji se všemu, co přikazuješ. Vzdávám se své vlastní vůle a svých vlastních představ. Život*

pro Krista je mým hlavním cílem a potěšením.“ Toto musíme mít na mysli, když se modlíme: „*Staň se Tvá vůle*“.

ZA PÁTÉ, v prosbě „*Staň se Tvá vůle*“ se modlíme za rozšíření Božího království. Bůh řekl, že je to Jeho vůle zachránit plný počet vyvolených a my se modlíme, aby všichni vykoupení byli shromážděni. Modlíme se za to, abychom mohli vidět stále víc Boží milosti v životech lidí kolem nás.

ZA ŠESTÉ, tato prosba je také triumfálním potvrzením toho, že Boží vůle musí přemoci veškeré Satanovo snažení. „*Staň se Tvá vůle*“ mluví i o nepříteli duší. Pouze Boží vůle je věčná. Dábel má také vůli, ale není všemohoucí. Je ničím v porovnání s Boží vůlí. Má pouze dočasnou možnost na Zemi konat to nejhorší, co umí. Ale Kristus ho poráží v jednom zápasu za druhým a nakonec ho svrhne. Takže, když říkáme: „*Staň se Tvá vůle*“, potvrzujeme Satanovu absolutní podřízenost a jeho neschopnost vzepřít se Bohu. Potvrzujeme, že dáblova vůle je už nyní porážena a jeho působení je omezené a má jen dočasný vliv. Modlitba „*Staň se Tvá vůle*“ ohlašuje věčné vítězství našeho Pána a uctívá Ho jako Vítěze. Svým způsobem je velká škoda, že Modlitba Páně se stala bezmyšlenkovitě opakovanou modlitbou, protože pak se modlíme mechanicky a plný význam každé prosby se ztrácí v myšlenkové prázdnotě. Tím, že zahrneme všechny aspekty této modlitby do našich proseb, oslavujeme Boha a více se Mu přibližujeme.

– *Sword & Trowel, 1998 No. 1* –

LEPŠÍ KNĚZ

pro vyšší smlouvu; Židům 8:1-13

Jedna z častých metod Satana je snaha oslabit v našich myslích svrchovanou moc Ježíše Krista. Podle tohoto kritéria můžete snadno posoudit zdroj vyučování. Pokud vede k omezování nebo umenšování slávy Krista, není to učení z Boha. Skrze lidská nařízení a legalistické nauky odvrací naši pozor-

4 ZÁPAS O DUŠI

nost od samotné skutečnosti a zdroje naší víry, od Krista. (Ko 2:16-23). Jestliže se mu podaří odlákat naši pozornost od hlavy Krista, abychom se zaměřili na dodržování vnějších pravidel a nařízení, můžeme si dokonce bláhově myslet, že jsme „dobrymi“ křesťany. Pokud není středem naší pozornosti, zdrojem radosti dílo Ježíše Krista, můžeme vykonávat množství nejrůznějších aktivit a přesto budeme postrádat to hlavní, což je posvěcování a zdravý růst ve víře, který vede k neustálému prohlubování lásky ke Kristu, aby v nás mohlo růst poznání Boží moci (Fp 3:1-11). Někdy nepřítel používá zkoušky, aby odvrátil naši pozornost od Krista. Místo toho, aby nás zkoušky přibližovaly ke Kristu, který potěšuje a obcerstvuje, obracíme se k nejrůznějším světským radám, které může udělovat kdokoli, ať už Krista zná nebo ne. Takové rady nám mohou někdy dočasně „pomoci“ ve smyslu úlevy od našeho trápení, ale pokud zažíváme útěchu bez Krista, je to klamná útěcha. Jindy využívá pokušení tohoto světa, jen aby nás přitahovaly světské hodnoty a radovánky. Je to jako v podobnosti o rozséváči, kdy zapadne semeno do trní – „starosti o majetek a rozkoše života“ (L 8:14) dusí vše, co nás má vést ke Kristu. Každodenní život nás pohltí natolik, že nemáme čas na nic jiného, než jak získat nejvíce z toho, co nabízí svět. Jak snadno zapomínáme, že vše světské je jen pomíjivost. Uspokojit naše potřeby v tomto čase i na věky může jen Ježíš Kristus.

První čtenáři epištoly Židům byli také v pokušení opustit Krista. Žili pod hrozbou pronásledování a proto se chtěli raději vrátit zpět k židovství. Judaismus byl praktikován jejich předky po staletí, kdy se Bůh sám zjevoval skrze židovská písmena. Náboženské praktiky v nich nařízené byly osvědčené a uspokojující. Proč by měli snášet pronásledování pro víru v Krista? Proč se prostě nevrátit k osvědčeným způsobům, které vyhovovaly po staletí?

Aby bylo toto nebezpečí zažehnáno, autor vysvětluje nadřazenost Ježíše Krista nad vším, co bylo součástí starých způsobů. Poukazuje na to, že Ježíš je Ten, o kterém celý Starý zákon píše (1:1-2) a je naplněním všeho, k čemu směřoval. On je odlesk Boží slávy a výraz Boží podstaty. Jako Boží kněz, podle řádu Melchisedechova, je Ježíš nadřazen Levitským kněžím. V osmé kapitole píše, že... Ježíš je nejvyšší kněz, který je prostředníkem lepší smlouvy. Ve verších 8:1-6a ukazuje, že Ježíš je lepší kněz a slouží „v pravé svatyni“. Verše 8:6b-13 poukazují na skutečnost, že Ježíš je prostředníkem lepší smlouvy, založené na lepších zaslíbeních, která byla předpovězena prorokem Jeremjášem.

Tato kapitola vyvolává řadu obtížných exegetických a teologických otázek, které v této chvíli nemůžeme rozvinout. Téma, jak dodržování Starého zákona souvisí s věřícími, kteří žijí pod novou smlouvou, patří k nejožehavějším otázkám celého Písma. Přiznávám, že sám ještě nemám úplně jasno, ale pokud ve vás vzbudím zájem o nevyřešenou otázku, prozkoumejte si ji sami hlouběji.

(Poznámka ZODu: Věříme, že Duchem znovuzrozený křesťan žije již jen pod zákonem Ježíše Krista – pod novou smlouvou – jež je mnohem vyšší než mojžíšovská stará smlouva. Viz následující článek na téma vztahu staré a nové smlouvy).

Autor knihy Židům probírá jednotlivé argumenty pro a proti a odpovídá na některé nevyřešené otázky. Nejdříve se pokusím vysvětlit linii jeho myšlenek a pak nabídnu nějaké aplikace.

I. Ježíš je lepší kněz, který slouží v pravém svatostánku. (8:1-6a)

- ◆ *Z toho, co bylo řečeno, plyne: máme velekněze, který usedl po pravici Božího trůnu v nebesích jako služebník pravé svatyně a stánku, který zřídil sám Hospodin, nikoli člověk. Každý velekněz bývá ustanoven k tomu, aby přinášel dary*

a oběti; proto musel i Ježíš nutně přinést oběť. Na zemi by nemohl být knězem, protože zde už byli kněží, kteří přinášeli dary podle zákona. Ti však sloužili ve svatyni, která byla jen náznakem a stínem svatyně nebeské. Vždyť Bůh uložil Mojžíšovi, když měl zřídit stánek: „Hleď, ať uděláš vše podle vzoru, který ti byl ukázán na hoře“. Avšak Ježíš dosáhl vznešenější služby, protože je prostředníkem vyšší smlouvy, založené na lepších zaslíbeních.

Podívejme se na tři body:

a. Náš velekněz sedí po pravici Božího trůnu v nebesích (8:1)

Autor nejdříve vytyčuje základní body argumentu:

- ◆ *Máme velekněze, který usedl po pravici Božího trůnu v nebesích (8:1)*

a kontrastuje levitské kněžstvo, které bylo slabé a nedokonalé (7:28). Každý velekněz, vybraný z lidí, byl ustanoven jako zástupce lidí před Bohem, aby přinášel dary a oběti (5:1) v pozemském svatostánku, který byl jen stínem svatyně nebeské. Ale Ježíš, náš kněz podle řádu Melchisedechova, vystoupil do nebe a usedl po pravici Boží (Ž 110:1). Autor uctivě odkazuje na Boží nebeskou vznešenost a Boží trůn v nebesích:

- ◆ *On, odlesk Boží slávy a výraz Boží podstaty, nese všecko svým mocným slovem. Když dokonal očistění od hříchů, usedl po pravici Božího majestátu na výsostech (1:3)*

Vše poukazuje na Boží svrchovanost Krále králů a Jeho velkolepost tak, jak je popsána ve vizích Izajáše (6:1-7) a Ezechiele (1:10). To byl jeden z nejoblíbenějších Kalvínových způsobů, jak nazýval Boha. Boží titul je použit pouze zde a v 1:3 (viz také Juda 25)

Levitští kněží vždy ve svatostánku nebo chrámu stáli, na důkaz toho, že jejich práce nikdy nekončí. Ježíš usedl po pravici Božího trůnu a dokončil dílo očistění od hříchu (1:3). Zvolání na kříži:

- ◆ *Dokonáno jest (Jan 19:30)* oznamuje i nám, že bylo dokončeno vše pro naše vykoupení! Přidat jakoukoli lidskou zásluhu nebo si přivlastňovat podíl na tom, co Ježíš vykonal na kříži, je nepatřičnou urážkou Jeho dokonalé oběti skrze smrt na kříži.

Místo po pravici Božího trůnu je nejvyšším místem pocty, moci a oslavování. „V nebesích“ poukazuje na přibytí samotného Boha. Místo nedokonalého lidského kněze, který může vstupovat do nedokonalé Svatyně svatých jednou do roka a jen na krátkou dobu (což je nesrovnatelné s usednutím navždy!), máme velekněze, který sedí po pravici Božího majestátu v nebesích! Pointou je otázka: Jak může někdo uvažovat o návratu ke starému systému, když má takového velekněze, který zaujal tak vznešenou pozici?

b. Ježíš slouží v pravé, nebeské svatyni (8:2-5)

- ◆ *... usedl po pravici Božího trůnu v nebesích jako služebník pravé svatyně a stánku, který zřídil sám Hospodin, a nikoli člověk. Každý velekněz bývá ustanoven k tomu, aby přinášel dary a oběti; proto musel i Ježíš nutně přinést oběť. Na zemi by nemohl být knězem, protože zde už byli kněží, kteří přinášeli dary podle zákona. Ti však sloužili ve svatyni, která je jen náznakem a stínem svatyně nebeské. Vždyť Bůh uložil Mojžíšovi, když měl zřídit stánek: „Hleď, ať uděláš vše podle vzoru, který ti byl ukázán na hoře.“*

Existuje řada interpretací těchto veršů. Bez hlubšího zkoumání všech souvislostí si myslím, že autor klade důraz na skutečnost, že pozemský svatostánek byl jen stínem toho pravého. Pravý svatostánek je přítomnost samotného Boha v nebi. „Svatyně“ odkazuje na Svatyni svatých uvnitř svatostánku. A to, že Ježíš sedí po pravici Boží, znamená, že je nečinný. On slouží jako náš nejvyšší kněz.

Autor v obou verších 8:2 a 8:5 poukazuje na to, že svatyně a svatostá-

6 ZÁPAS O DUŠI

nek v nebi jsou skutečná místa. Pozemský svatostánek byl jen kopií a stínem toho nebeského. Aby své tvrzení potvrdil, cituje Exodus 25:40, kde Pán říká Mojžíšovi, aby udělal vše podle vzoru, který mu byl zjeven na hoře. Někteří jsou přesvědčeni, že Bůh zjevil Mojžíšovi model svatostánku, ale tím si nemůžeme být jisti. To, co víme určitě, je, že Mojžíš nemohl udělat svatostánek podle své představy. Vzhled svatostánku odhaloval některé specifické pravdy o osobě a díle Ježíše Krista. Svatostánek na zemi byl omezený, pozemský obraz nebeských duchovních pravd. Jako takový, kněz sloužící v pozemském svatostánku, byl podřízený našemu veleknězi, který slouží v pravém, nebeském příbytku samotného Boha.

Ve verších 8:3-4 autor opakuje to, co už jednou řekl v 5:1, že velekněz je ustanoven proto, aby přinášel dary a oběti. A proto bylo pro tohoto velekněze (Ježíše) nezbytné něco obětovat. Autor nás odkazuje zpět na verš 7:27, kde je psáno, že obětoval sebe sama jednou provždy. Tím se bude zabývat ještě jednou (9:12-14, 25-28, 10:10-14), ale zde se o tom zmiňuji jen zběžně. V 8:4 autor ukazuje, že kdyby měl být Ježíš jen knězem na zemi, nekvalifikoval by se, protože nebyl z rodu Levitů. Z toho vyplývá, že Ježíšovo kněžství bylo aktivováno v nebi a ne na zemi. Z prohlášení (8:4),

◆ *protože zde už byli kněží, kteří přinášeli dary podle zákona,* vyplývá, že svatyně v Jeruzalémě ještě stála. To odpovídá datu vzniku knihy Židům, která byla napsána někdy před r. 70 n.l., kdy byla svatyně zničena (Philip Hughes, A commentary on the Epistle to the Hebrews [Eerdmans], str. 292).

Tak autor dokazuje, že náš velekněz usedl po pravici Božího majestátu na výsostech. Takže místo služby v pozemské svatyni, která je jen stínem svatyně nebeské, slouží Ježíš v pravé nebeské svatyni. Verš 6 slouží nejen jako shrnutí toho, co už bylo řečeno,

ale také jako úvod k další části. Výsledkem je, že:

c. **Od té doby, kdy Ježíš slouží v nebi a ne na zemi, zastává vznešenější službu (8:6a).**

Musela to být úchvatná podívaná vidět levitského velekněze v celé nádheře kněžského roucha, jak ve svatyni prochází vznešenými rituály. Když zmizel za oponou svatyně, byl lid každoročně naplněn očekáváním. Jejich představivost musela pracovat na plné obrátky. „Jak to tam vypadá?, Co tam vidí?, Co tam dělá? A zda vyjde živý?“. A když se znovu objevil, oddechli si.

Autor říká: „To není nic ve srovnání s tím, když Ježíš usedl po pravici Božího majestátu v nebesích! Každoroční rituály levitských kněží ve svatostánku byly nicotné ve srovnání se službou našeho velekněze, který obětoval na kříži jednou pro vždy sám sebe a teď nám slouží v nebi! Jeho nebeská služba je mnohem vznešenější, než byla ta pozemská!“ Závěrečná výzva je: „Ani na okamžik neuvažujte o návratu ke starým pozemským způsobům, které byly jen stínem nové smlouvy. Zůstaňte zaměřeni na Ježíše, který je realitou a naplněním budoucnosti, na kterou poukazoval starý systém“.

Podívejme se na dvě aplikace, než začneme uvažovat o další části textu:

(1) Ježíš slouží v nebi k našemu prospěchu – nechejme Ho, aby nám sloužil! Většinou se zaměřujeme jen na to, jak bychom mohli sloužit Ježíši, a na tom není nic špatného (1Ko 15:58). Ale je na čase, abychom se v naší překotné činnosti zastavili a dovolili Ježíši, aby sloužil On nám. Vzpomínáte si na Petrovu odmítavou reakci, když Ježíš vzal plátno a umyvadlo a začal učedníkům umývat nohy? Petr řekl:

◆ *„Nikdy mi nebudeš mýt nohy!“ Ježíš odpověděl: „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl. (J 13:8-9).*

Musíme nechat Pána, aby skrze vodu Jeho Slov smyl prach, který sbíráme na cestě po tomto světě. Jako náš vele-

kněz slouží před majestátem Božího trůnu k našemu prospěchu. Zastavme se před Ním na okamžik a nechme, aby Jeho služba očistila naši duši.

(2) Nebeské a duchovní je opravdovější než to pozemské, a proto – hledejme, co je nad námi! Autor říká, že pozemská svatyně není ta pravá, je jen jejím stínem. **Ta pravá svatyně** je v nebi, kde Ježíš zasedl k našemu užítku. Z naší přirozenosti věříme víc tomu, co vidíme na zemi, a to opravdové a nebeské je pro nás méně reálné než to, co si můžeme ověřit svými smysly. Ale Pavel nám říká:

◆ *...hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem (Kol. 3:1-2).*

V neposlední řadě to znamená, že bychom měli častěji meditovat o Božích věcech, aby se staly reálnější, než to, co je pozemské. V plnosti můžeme pochopit Boží věci pouze vírou a skrze Jeho Slovo. Zatím jsme obklopeni a bombardováni především tím, co se děje na zemi. Pokud nebudeme usilovně rozvíjet nebeské vize, nebudou ani naše priority v souladu s Božími záměry. Budeme polapeni honbou za pomíjivostí a mohou nám uniknout věčné hodnoty. Je to stejné, jako když Ježíš mluvil o boháči, který chtěl stavět větší stodoly, aby mohl shromáždit ještě větší zásoby a pak začne pohodlně žít. V životě můžeme nashromáždit mnohé, ale zůstaneme chudí ve vztahu k Bohu (L 12:15-21). Pamatujme si, že pozemské je jen stínem nebeské reality.

II. Ježíš je prostředníkem lepší smlouvy (8:6b-13)

Od té doby, kdy se Ježíš stal nejvyšším knězem a slouží v pravém svatostánku (8:1-6a), je také

◆ *prostředníkem vyšší smlouvy, založené na lepších zaslíbeních“ (8:6b)*
Lepší zaslíbení vyšší smlouvy je součástí Jeremjášova proroctví (8:8-12 cituje Jer. 31:31-34). Znovu, mnoho knih (které tvoří celý teologický systém), je založeno na interpretaci a apli-

kaci těchto veršů, takže se jich dotknou jen okrajově. Všimněte si tří věcí:

a. Nová, lepší smlouva by nebyla potřebná, kdyby byla první smlouva dokonalá (8:7)

V předchozím studiu veršů 7:11-19 (není součástí tohoto pojednání) jsem se zmínil o nedokonalosti Mojžíšova zákona, což bylo pro Židy nemyslitelné! Zákon byl středobodem jejich celého života. Byl to základ pro náboženské uctívání, z něhož se odvíjela celá jejich židovská identita. V 7. kapitole autor oznamuje, že změna kněžství vyžaduje i změnu zákona, protože jsou nerozlučně spjaty a cituje Žalm 110:4, aby ukázal, že David změnu kněžství předpověděl. Dále cituje Jeremjáše 31, aby ukázal, že i Starý zákon sám předvídá novou smlouvu, která naplní tu starou, mojžíšovskou smlouvu. A důvod, proč byla stará smlouva nahrazena novou, je ten, že byla nedokonalá.

Autor hned dodává, že problémem není zákon sám, ale lid, který ho nedodržuje:

◆ *Ale když kárá svůj lid (8:8).*

Pavel říká totéž:

◆ *Zákon je tedy sám v sobě svatý a přikázání svaté, spravedlivé a dobré“ (Ř 7:12)*

ale pokračuje:

◆ *Bůh učinil to, co bylo zákonu nemožné pro lidskou slabost (Ř 8:3)*

Jako hříšníci nejsme schopni dodržovat Boží svatý zákon. Dodržování zákona nezpůsobilo změnu srdce ani se nepříčinilo o působení Ducha Svatého, Toho, koho máme poslouchat. Jak Pavel vysvětluje v Galatském, smyslem zákona není působit duchovní život, ale zjevit náš hřích, aby zaslíbení dané vírou v Ježíše Krista bylo k našemu ospravedlnění (Gal. 3:19-24).

b. Protože Bůh znal lidské selhání, slíbil novou smlouvu (8:8-12).

◆ *Hle, přicházejí dny, praví Hospodin, kdy s domem izraelským i s domem judským uzavřu smlouvu novou, ne jako byla ta smlouva, kterou jsem uzavřel s jejich otci v den, kdy jsem*

8 ZÁPAS O DUŠI

je vzal za ruku, abych je vyvedl ze země egyptské. Neboť oni nezůstali v mé smlouvě, a já jsem se jich zřekl, praví Hospodin. A toto je smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po oněch dnech, praví Hospodin: Dám své zákony do jejich mysli a napíšu jim je na srdce. Budu jim Bohem a oni budou mým lidem. Pak už nebude učit druh druhá a bratr bratra a nebude vybízet: „Poznej Pána“, protože mě budou znát všichni, od nejmenšího až do největšího. Slitují se nad jejich nepravostmi a na jejich hříchy už nevzpomenou.

Zde vidíme, že smlouva byla nejdříve uzavřena „s domem izraelským i s domem judským“. Někteří namítají, že církev je nový Izrael, a protože Ježíš řekl, že tento kalich je nová smlouva zpečetěná Jeho krví (L 22:20), církev se stala příjemcem nové smlouvy. V ep. Římanům 11:17-21 se píše, že větve nevěřícího Izraele byly vylomeny, abychom mohli být my (pohané) naroubováni. Takže my, kdo věříme v Krista, máme podíl na Boží nové smlouvě zaslíbené Izraeli. Pavel pokračuje a říká, že až vejde plný počet pohanů, bude spasen všechn Izrael. Potom odkazuje na Jeremjáše 31,

◆ *To bude má smlouva s nimi, až sejmu jejich hříchy. (Ř 11:27)*

Je velmi důležité, abychom si byli vědomi toho, že požehnání nové smlouvy bylo započato samotným Ježíšem a plného naplnění dojde až s Jeho druhým příchodem (Craig Blaising & Darrell Bock, Progressive Dispensationalism [Baker], str. 200-211). Na str. 208 píše: Zatímco je v Novém zákoně jasně řečeno, že nová smlouva je již v platnosti a požehnání nové smlouvy patří všem, kdo věří v Ježíše (ať jsou to Židé či pohané), ale také to, že ne všechna zaslíbení nové smlouvy byla už naplněna. Zaslíbení v Jeremjáši, Izajáši a Ezechieli popisují lid, který má zákon zapsaný v srdcích, který chodí po cestě Pána a je pod plnou kontrolou Ducha

svatého. Stejná zaslíbení se týkají těch, kteří jsou (duchovně) vzkříšeni z mrtvých a radují se z daru věčného dědictví bytí s Bohem, který žije navěky v nich a s nimi.

Po další diskusi dodává (str.209), že „Teprve v budoucnosti budou tato požehnání přiznána v plnosti všem a celková proměna daná novou smlouvou bude naplněna. Tato budoucnost nastane, až se Ježíš vrátí na zem“.

Obsah nové smlouvy mohou nastínit jen zběžně (podrobněji se na ně podíváme příště). Všimneme si pěti věcí:

(1) Nová smlouva je výrazně odlišná od staré smlouvy, kterou Izrael nedodržel (8:8-9).

Důraz je kladen na nespojitost, ne na spojitost. Bůh říká:

◆ *uzavřu smlouvu novou, ne jako byla ta smlouva s jejich otci... Neboť oni nezůstali v mé smlouvě, a já jsem se jich zřekl, praví Hospodin.*

Zde vidíme, podle mého názoru, hlavní rozpor Teologie smlouvy (TS), která ukazuje starou a novou smlouvu jako dvě rozdílné administrace jedné smlouvy milosti. Důraz teologie smlouvy spočívá v jednotě a spojitosti pokračování smlouvy zákona skrze celé dějiny (The Evangelical Dictionary of Theology, vydané Walterem Elwellem [Baker], str. 280), zatímco zde jasně vidíme, že důraz je kladen na nespojitost.

(2) Nová smlouva je Boží dílo, kdy On sám dá své zákony do mysli a srdcí Jeho lidu (8:10).

◆ *A toto je smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po oněch dnech, praví Hospodin: Dám své zákony do jejich mysli a napíšu jim je na srdce. Budu jim Bohem a oni budou mým lidem.*

V 5. Mojžíšově 29:4, těsně před smrtí, řekl Mojžíš Izraelcům:

◆ *Ale Hospodin vám nedal srdce, aby chápalo, ani očí, aby viděly, ani uší, aby slyšely, až do tohoto dne.*

Zákon měli napsaný na kamenných deskách, ale neměli poslušné srdce. Verše Ezechiel 36:26-27 paralelně od-

ZÁPAS O DUŠI 9

povídají Božímu zaslíbení nové smlouvy jež je zaznamenaná v Jeremjáši, kde čteme:

◆ *A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich.*

V ep. Římanům 6:17 Pavel vzdává

◆ *Díky Bohu za to, že jste sice byli služebníky hříchů, ale potom jste se ze srdce přiklonili k tomu učení, které vám bylo odevzdáno.*

Požehnání nové smlouvy promění i naše kamenná srdce!

(3) Nová smlouva způsobí blízký vztah s Bohem a Jeho lidem (8:10b)

◆ *Dám své zákony do jejich mysli a napíšu jim je na srdce. Budu jim Bohem a oni budou mým lidem.*

To není nic nového, totéž zaslíbil Bůh Izraelcům ve 2. Moj. 6:7. Ale, jak to vysvětluje Leon Moris (The expositor's BIBLE Commentary, editované Frankem Gaebelain [Zondervan]), 12:78:

Bůh, který zachraňuje lidi skrze Ježíše, je Bůh vykoupených nově zjeveným a konečným způsobem. Když byli lidé zachráněni za cenu ukrutné smrti na Golgotě, jsou Božím lidem takovým způsobem, který dosud nebyl znám.

(4) Nová smlouva znamená, že každý člověk bude znát Pána (8:11).

◆ *Pak už nebude učit druh druhá a bratr bratra a nebude vybízet: „Poznej Pána“, protože mě budou znát všichni, od nejmenšího až do největšího.*

Pointou není, že nebude třeba učitelů (Ef 4:11), ale to, „že znalost Boha se netýká jen vyvoleného národa. Všechni lidé nové smlouvy bude mít osobní a důvěrnou znalost svého Boha“ (tamtéž, str. 79).

(5) Nová smlouva přinese úplné odpuštění hříchů (8:12)

◆ *Slituji se nad jejich nepravostmi a na jejich hříchů už nevzpomenu.*

Oběti staré smlouvy nemohly úplně odstranit hříchů (10:1-4), pouze je přikrývaly. Byly jen stínem dobra, které měly přijít s Kristem, který jedinou obětí sebe sama plně zaplatil za naše hříchů (9:14, 10:10, 14)!

Nová, lepší smlouva by nebyla potřebná, kdyby byla první smlouva bez vady. Protože Bůh znal hloubku lidského selhání, připravil novou smlouvu.

c. Od chvíle, kdy Bůh zaslíbil novou smlouvu, stará se stala nepotřebná a byla odsouzena k zániku (8:13).

◆ *Když Bůh mluví o nové smlouvě, říká tím, že první je zastaralá. Co je zastaralé a vetché, blíží se zániku.*

Jeremjášovo proroctví (kolem 600 př.Kr.) začalo odpočítávat zánik první smlouvy. V roce 70., když Titus zničil Jeruzalém a chrám, Izrael přestal existovat jako národ a oběti, které byly jádrem staré smlouvy, ustaly. Ve světle argumentů z knihy Židům (verše jako 8:13) nemohu přijmout, že doslovné původní oběti budou během milénia obnoveny a znovu vykonávány v novém chrámu. Proč by se někdo vrátil ke starému a překonanému, když byla nastolena dokonalost v Kristu?

(Pozn. ZODu: Nevěříme, že bude vystavěn nový chrám, nevěříme ani v obnovené oběti. Věříme, že Boží chrám je zde již dnes – je jím Kristova Církev. Věříme, že „tisíc“ let je celé dlouhé období mezi prvním a druhým Kristovým příchodem)

Závěr:

Zeptejme se sami sebe: Je Ježíš Kristus, který sedí po pravici Božího majestátu, prostředníkem nové smlouvy, všeobjímající součástí mého křesťanského života? Snažím se denně vyhledávat Jeho obecenství, poznávat, milovat a oslavovat, protože za mě na kříži vydal sám sebe? Uvědomuji si, že zatímco křesťanství vyžaduje poslušnost, nejde jen o vnější dodržování pravidel a rituálů, ale o poslušnost, která vyvěrá z hloubi našeho srdce a z lásky k Bohu?

10 ZÁPAS O DUŠI

- ◆ Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hledejte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem. Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, váš život, tehdy i vy se s ním ukážete v slávě (Kolokým 3:1-4).

Otázky k diskusi:

1. Co to znamená (prakticky) „hledat, co je nad námi“?
2. Jak můžeme kultivovat svůj vztah zaměřený na Ježíše, když nás přitahují pozemské věci?
3. Jak se liší přikázání, která máme poslouchat, od toho „být pod Zákonem“?
4. Co to znamená mít Boží zákon napsaný v srdci?

Copyright, Steven J. Cole, 2004,
All Rights Reserved, May 30, 2004
<<http://www.fcfonline.org>>

VZTAH mezi starou a novou smlouvou

Úvod:

(Viz „Jak dlouho je navěky“ ZOD 76, str. 1) Jak máme přistupovat k biblickému starému a novému svědectví, dokladům, zákonům, vůlím, testamentům, smlouvám, závětím atd., abychom dobře porozuměli postupně se rozvíjícímu, lépe, postupně naplňovanému Božím plánu spasení? Hned na počátku musíme zdůraznit, že budeme hovořit o teologii starosmluvního **slibu** a jeho novosmluvního **naplnění** v Kristu:

1. Starý zákon vyjadřuje Boží **slib**, jenž je stvrzen nějakým fyzickým stínem, jistým tělesným obrazem;
2. Nový zákon vyjadřuje Boží **naplnění** tohoto starosmluvního slibu v Kristu, jenž je již duchovní skutečnost.

Pohybujeme se tedy od předobrazu, t.j. nahrazujícího fyzického stínu, ke Kristu, t.j. věčné, duchovní skutečnosti. Sami objevíte desítky příkladů:

Boží slib nahrazení skutečnosti, tělesný stín	Naplnění v Kristu věčná duchovní skutečnost
Potomek Izák	Kristus je ten věčný a pravý potomek
Národ Izrael	Kristovo tělo je ten věčný a pravý národ
Dočasná země Palestina	Kristus připravuje místo ve Svě věčné a pravé nebeské zemi
Áronovské kněžství	Kristus je ten věčný a pravý kněz
Velikonoční oběť – beránek	Kristus je ta konečná, věčná a pravá oběť – Beránek
Chránová služba	Kristus je ten věčný a pravý služebník
Odpočínutí od práce v sobotu	V Kristově milosti je to věčné a pravé duchovní odpočínutí
Obřizka na těle jako znamení sounáležitosti Bohu	Kristova duchovní obřizka srdce je to věčné a pravé znamení sounáležitosti Bohu – znovuzrození

- ◆ To všechno [stará smlouva] je jen [fyzický a nahrazující] **stín** budoucích věcí, ale [duchovní] skutečnost je Kristus. (Kolokým 2:17)

Slovo smlouva – *berith* <01285> nebo *diatheke* <1242> je vhodnější překládat jako (Boží) *vůle, výnos, závět, dekret, ordonance*... Hebrejské slovo *berith* to dovoluje. Jak *stará*, tak *nová smlouva* nebyla totiž uzavřena mezi rovnocennými stranami. Abram mezi půlkami zabívaných zvířat ani nepročázel:

- ◆ Když pak slunce zapadlo a nastala tma tmoucí, hle, objevila se dýmající pec a **mezi těmi rozpálenými kusy** [zabitých zvířat] **prošla ohnivá pochodeň** [Bůh]. **V ten den uzavřel Hospodin s Abramem smlouvu...** (Gn 15:17-18)

ZÁPAS O DUŠI 11

Proto, když čteme slovo *smlouva*, tak mu rozumějme jako *Boží vůle*. Potom se ze *staré a nové smlouvy* v naší mysli stane *stará a nová Boží vůle* – výnos a vše je rázem srozumitelnější.

Ústředním bodem našeho přístupu k biblickému postupnému zjevení, ve dvou hlavních fázích, je tedy účinná práce a osobnost Pána Ježíše Krista s důrazem na to, čeho Bůh dosáhl, co naplnil pro svůj vyvolený lid ve Svém Synu – Ježíši Kristu. Prvořadým předpokladem *teologie* starosmluvního *slibu* a jeho novosmluvního *naplnění* v Kristu a jeho těle je, že *nová smlouva*, tak jak je zprostředkována Ježíšem Kristem Božím nověstoivenému lidu, jeho tělu, jeho církvi, je *novou smlouvou*, která ve všem naplňuje *starou smlouvu*. Tomuto přístupu postupného odhalování od starosmluvních tělesných předobrazů k novosmluvní duchovní realitě také říkáme *Teologie nové smlouvy* (TNS).

Ježíš Kristus a Jeho tělo je Ten ústřední, impozantní a majestátní námet jak celého Nového, tak i celého Starého zákona. Ježíš Kristus je TEN jediný a pravdivý společný jmenovatel, jenž sjednocuje celou bibli, obě vůle:

- ◆ (7) *V něm jsme vykoupeni jeho obětí a naše hříchy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost, (8) kterou nás zahrnul ve vsí moudrosti a prozíravosti, (9) když nám dal [v novosmluvní duchovní skutečnosti – Kristu] poznat tajemství svého záměru [sliběného a zobrazeného v tělesných, starosmluvních, zastupujících stínech], svého milostivého rozhodnutí, jímž si předsevzal, (10) že podle svého plánu, až se naplní čas [až Ježíš Kristus naplní starou smlouvu], přivede všechno na nebi i na zemi k jednotě v Kristu. (11) On je ten, v němž se nám od Boha, jenž všechno působí rozhodnutím své vůle, dostalo podílu na předem daném poslání, (Efezským 1:7-11)*

Nejpodstatnější premisa našeho teologického chápání bible vychází ze skutečnosti, že *nová smlouva*, zprostředkována Ježíšem Kristem, je opravdu no-

vou smlouvou, jež ve všem naplňuje *starou smlouvu*, kterou Bůh uzavřel výhradně s vyvoleným národem (etnickým a tělesným Izraelem) na hoře Sinaj. *Nová smlouva* je uzavřena s nověstoiveným, novězrozeným duchovním lidem, s Církví – s Izraelem Božím, jenž je složen jak z etnických židů tak pohanů (J 1:49; Ř 9:6; Ga 6:16; Ef 2:12).

Církev – Izrael Boží, v žádném případě nenahradila starozákonní Izrael! Je tomu právě naopak! Starozákonní Izrael jen dočasně „nahrazoval“ skutečnost, již je Izrael Boží – Církev, protože byl pouze jejím nedokonalým obrazem a stínem! Skutečnost totiž nikdy nemůže nahradit svůj obraz nebo stín, protože obraz nebo stín je vždy jen nedokonalou náhražkou (imitací) skutečnosti.

- ◆ (6) *Avšak Ježíš dosáhl vznešenější služby, právě tak jako je prostředníkem vyšší smlouvy, založené na lepších zaslíbeních. (7) Kdyby totiž ta první smlouva byla bez vady, nebylo by třeba připravovat druhou. (8) Ale když Bůh kárá svůj lid, říká: 'Hle, přicházejí dny, praví Hospodin, kdy s domem izraelským i s domem judským uzavřu smlouvu novou, (9) ne jako byla ta smlouva, kterou jsem uzavřel s jejich otci v den, kdy jsem je vzal za ruku, abych je vyvedl ze země egyptské. Neboť oni nezůstali v mé smlouvě, a já jsem se jich zřekl, praví Hospodin. (10) A toto je smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po oněch dnech, praví Hospodin: Dám své zákony do jejich mysli a napíšu jim je na srdce. Budu jim Bohem a oni budou mým lidem. (11) Pak už nebude učit druh druh a bratr bratra a nebude vybízet: 'Poznej Pána', protože mě budou znát všichni, od nejmenšího až do největšího. (12) Slituji se nad jejich nepravostmi a na jejich hříchy už nevzpomenu.' (13) Když Bůh mluví o nové smlouvě, říká tím, že první je zastaralá. Co je zastaralé a vetché, blíží se zániku. (Židům 8:6-13)*

12 ZÁPAS O DUŠI

1. Co je to Starý zákon? O co jde ve staré smlouvě?

Jedno z nejdůležitějších poselství Starého zákona je *stará* nebo-li *první smlouva*. *Stará smlouva* byla smlouva, kterou Bůh uzavřel pouze a výhradně se starozákonním národním, etnickým Izraelem na hoře Sinaj. Zásadní ustanovení celé *staré (první) smlouvy* bylo deset přikázání na kamenných deskách – dekalog, nebo-li desatero:

- ◆ (27) *Hospodin řekl Mojžíšovi: „Napiš si tato slova, neboť podle těchto slov uzavírám s tebou a s Izraelem smlouvu.“* (28) *A byl tam s Hospodinem čtyřicet dní a čtyřicet nocí; chleba nepojedl a vody se nenapil, nýbrž psal na desky slova smlouvy, desatero přikázání.* (Ex 34:27-28)

Desatero nebyl celý zákon, ten zahrnoval mnohem více pravidel a byl mnohem podrobnější. Jinými slovy, desatero byla v podstatě *stará smlouva* v kostce, bylo vyjádřeno slovy smlouvy (Ex 34:28), byla to ústava národního Izraele. Tak jako ústava nezahrnuje všechny zákony, ani kamenné desky nezahrnovaly všechny zákony.

- ◆ (1) *Mojžíš svolal celý Izrael a řekl jim: Slyš, Izraeli, nařízení a práva, která vám dnes vyhlašuji. Učte se jim a bedlivě je dodržujte.* (2) *Hospodin, náš Bůh, s námi uzavřel na Chorébu smlouvu.* (3) *Tuto smlouvu neuzavřel Hospodin jen s našimi otci, ale s námi všemi, kteří jsme tu dnes naživu.* (Dt 5:1-3)

Slůvko „jen“ si v EP přeškrtněte. Kralická bible, a všechny ostatní, slovenské, německé, anglické, latinské překládají v následujícím významu:

- ◆ (2) *Hospodin Bůh náš učinil s námi smlouvu na Orébě.* (3) *Ne s otci našimi učinil Hospodin tu smlouvu, ale s námi, kteříž zde jsme nyní my všickni živí.* (Dt 5:2-3)

Strongův lexikon vysvětluje slovo *karath* <03772>, jako *odpoutat, izolovat*. Otcové Mojžíše a všech těch židů, kteří s ním byli na živu, byli od mojžíšovské

první smlouvy odpoutání, izolování, prostě, Bůh ji s nimi neuzavřel. To je podtrženo slovem *anachnuw* <0587>, což je 1. osoba množného čísla, jež se obvykle používá k zdůraznění.

Stará smlouva, jak její podstata – desatero, tak i celý obsáhlý zákon, nebyla uzavřena ani s Adamem, ani s Abrahamem, ani s Izákem, ani s Jákobem, ani s židy v egyptském otroctví a už vůbec nebyla uzavřena s církví, s těmi, kteří jsou v Kristu. *Starou smlouvu*, dočasnou náhradu skutečnosti, nadekretoval Bůh na vymezenou dobu pouze národnímu Izraeli. Počala na mojžíšovském Sinaji a končila na Kristově Golgotě. Z toho vyplývá, že starozákonní Izrael nemůžeme nikdy ztotožnit s novozákonnou církví. Sinaj byl pouhý stín milosti, fyzický předobraz milosti, *slib* Kristova zákona milosti. Sinaj však neobsahoval ani zrnko milosti, přestože byl dán židům z té nejvyšší Boží milosti. Sinaj byl *naplněn* až Golgotou, která již nebyla fyzickou náhradou, mojžíšovským stínem milosti, ale duchovní skutečností, milostí samou, totiž *novou smlouvou* – zákonem, jenž je Kristus sám (1K 9:20-21)!

Desatero reprezentovalo *starou smlouvu* s Izraelem, tak jako ústava shrnuje a reprezentuje zákony země. Desatero bylo podstatou *staré smlouvy* Starého zákona. V žádném případě desatero nebylo a není podstatou veškerého Božího zákona všech dob. Obzvláště není mravní podstatou věků po Golgotě, protože po Kristu je mravní duchovní podstatou sám Pán Ježíš Kristus a ne fyzická litera vytesaná do kamene! *Stará smlouva*, tedy i desatero měla omezené trvání, byla vychovatelem, jenž ukazoval hřích, proto byli Izraelité povinni poslouchat literu zákona, dokud nepřišel Ježíš Kristus. Fyzické stíny a obrazy vychovávaly Izrael jako vychovává učitel nebo dozorce, a připravovaly jej na příchod Mesiáše, Ježíše Krista – pravého Abrahamova potomka. Když ale člověk dospěje, už nepotřebuje vychovatele:

ZÁPAS O DUŠI 13

- ◆ (25) *Ale když přišla víra, nejsme již pod vychovatelem. (26) Skrze víru jste všichni Božími syny v Kristu Ježíši. (27) Všichni, kteří jste pokřtěni do Krista, jste přece oblékli Krista. (28) **Není už Žid ani Řek**, není otrok ani svobodný, není muž ani žena, neboť **vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši. (29) A jestliže jste Kristovi, pak jste símě Abrahamova a dědicové podle zaslíbení.** (Galatským 3:25-29)*

Nadto, stará smlouva byla legální, právní, podmínečná smlouva s Izraelem, která požadovala 100% poslušnost (což nemohl dodržet nikdo), aby její „dodržovatel“ dostal všechna slíbená požehnání. Tím se dostáváme k **podmíněnému slibu**:

- ◆ (3) *Mojžíš vystoupil k Bohu. Hospodin k němu zavolal z hory: „Toto povíš domu Jákobovu a oznámíš synům Izraele: (4) Vy sami jste viděli, co jsem učinil Egyptu. Nesl jsem vás na orlích křídlech a přivedl vás k sobě. (5) Nyní tedy, **budete-li mě skutečně poslouchat a dodržovat mou smlouvu, budete mi zvláštním vlastnictvím jako žádný jiný lid**, třebaže má je celá země. (6) **Budete mi královstvím kněží, pronárodem svatým.** To jsou slova, která promluvíš k synům Izraele.“ (Exodus 19:3-6)*

Podívejme se na ten vztah mezi **slibem** fyzickému národu a **naplněním** v duchovním národu – církvi:

- ◆ *Vy však jste „rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu“, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla [Ježíše Krista]. (1 Petřův 2:9)*
Prvotní a zásadní účel staré smlouvy vedl k odsouzení. Stará sinajská mojžíšovská smlouva vytesaná do kamene sloužila k odsouzení:

- ◆ (6) *který nás učinil způsobilými sloužit nové smlouvě, jež není založena na líteře, nýbrž na Duchu. Litera zabíjí, ale Duch dává život. (7) Jest-*

*líže smlouva literami vytesaná do kamene **sloužila smrti**, a přece byla nastolena s oslňující slávou, takže synové Izraele nemohli pohlédnout na tvář Mojžíšovu pro její pomíjivou zář – (8) oč slavnější bude služba Ducha! (9) Byla-li **služba vedoucí k odsouzení slavná**, oč ji převyšuje služba spravedlnosti! (2. Korintským 3:6-9)*

Stará smlouva, jak již jsme se zmínili, neobsahovala žádnou milost, přesto byla Izraeli dána z nejvyšší milosti. Její oslňující sláva spočívala v tom, že 100% naplnění zákona skutky skutečně spasí... Nejsou to však naše skutky, jež by naplnily starou smlouvu 100% poslušností, ale byl to Kristus, který ji svými skutky slavně naplnil!

- ◆ *Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit. (Matouš 5:17)*

Každý žid ve starozákonní době, který opravdu věřil Starému zákonu, t.j. Mojžíšovi a prorokům, věřil v podstatě v Krista. Ten, kdo Starému zákonu nevěří, nemůže věřit ani v Krista. Jistý boháč v pekle volá k Abrahamovi:

- ◆ (28)... *neboť mám pět bratrů. Ať jim svědčí, aby i oni nepřišli do tohoto místa muk!“ (29) Abraham mu řekl: „Mají Mojžíše a Proroky. Ať poslechnou je.“ (30) A on řekl: „Ne, otče Abrahame; ale kdyby k nim šel někdo z mrtvých, budou činit pokání.“ (31) On mu ale řekl: „**Když neposlouchají Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.**“ (Lukáš 16:28-31) [viz Jan 5:45-47]*

Zde je narážka na židy, kteří nevěří, že Kristus vstal z mrtvých. Důvod je prostý – většina jich totiž dodnes nevěří a neposlouchá, o kom Mojžíš a proroci psali. Starosmluvní a dnešní ortodoxní židé „spoléhalí“ a „spoléhají“ na Mojžíšův zákon, že je dodržování zákona zachráněním. Proto si mysleli, že jsou v bezpečí. Jejich vyznání víry stálo na Mojžíšovi a písmech Starého zákona, lépe řečeno,

14 ZÁPAS O DUŠI

stálo na liteře zákona. Ježíš otfásl jejich přesvědčením a ukázal na jejich falešnou víru už v Janovi:

- ◆ *A sám Otec, který mě poslal, vydal o mně svědectví. Vy jste však nikdy neslyšeli jeho hlas ani jste nespatriili jeho tvář a jeho slovo ve vás nezůstává, poněvadž nevěříte tomu, koho on poslal. Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně. Ale vy nechcete přijít ke mně, abyste měli život. (J 5:37-40)*

A dodává:

- ◆ *Nedomnívejte se, že já budu na vás u Otce žalovat; vaším žalobcem je Mojžíš, v něhož jste složili svou naději. Kdybyste opravdu věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neboť on psal o mně. Nevěříte-li tomu, co on napsal, jak uvěříte mým slovům? (Jan 5:45-47)*

Opřavdové vyznání víry v Toho o kom psal Mojžíš a usvědčení hříchu ze Zákona mělo vést a vychovávat židy k vyznání Mesiáše, protože mojžíšovská stará smlouva a celý Starý zákon sliboval ústy proroků ve fyzických stínech a předobrazech Ježíše Krista. Oni však v Ježíše Krista neuvěřili, což dokazovalo, že nikdy nevěřili a dodnes většina skutečně nevěří ani Mojžíšovi, ani prorokům. Vždy, v každém historickém věku, jen ostatek Izraele skutečně věřil Mojžíšovi a prorokům a proto také jenom ostatek židů věří v Ježíše Krista:

- ◆ *Izaiáš [Iz 10:22] pak volá nad Izraelem: I kdyby byl počet synů Izraele jako je písku v moři, jen ostatek bude zachráněn. (Římanům 9:27)*

Nebo:

- ◆ *A tak tedy i v nynější době [nové smlouvy] vznikl ostatek, vyvolený podle milosti. (Římanům 11:5)*

2. Co je to Nový zákon?

O co jde v nové smlouvě?

Nová smlouva je cíl (konec) staré smlouvy a začíná tam, kde stará končí. Slíbený cíl staré smlouvy se stává skutečností a je naplněn v nové smlouvě:

- ◆ *Vždyť cílem Zákona je Kristus, k ospravedlnění každého věřícího. (Římanům 10:4)*

Nová smlouva naplnila starou smlouvu, protože je lepší! **Naplnění** je lepší než **slib**. Teologie nové smlouvy (TNS) je naprosto Kristocentrická, protože Ježíš Kristus je prostředníkem nové smlouvy:

- ◆ *Nyní pak obdržel o tolik významnější službu, nakolik je také prostředníkem lepší smlouvy, která je založena na lepších zaslíbeních. (Židům 8:6)*

Soustředění na Ježíše Krista znamená nerozlučné napojení jak na Otce tak na Ducha svatého – na plné Božství:

- ◆ *Neboť v něm [Ježíši Kristu] přebývá veškerá plnost Božství tělesně; (Koloským 2:9)*

Ježíše Krista nikdy nesmíme chápat odděleně od Otce a Ducha. Oni jsou jedno! Kristus neudělá nic bez Otce, a bez Ducha se o Kristu nic nedovíme, ani neprožijeme nové zrození, jež nám předurčil Otec, vydobyl Kristus a udělil Duch:

- ◆ *Až přijde Přímluvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, jenž od Otce vychází, ten o mně vydá svědectví. (Jan 15:26)*

Podílníci nové smlouvy, kterou zprostředkovává Ježíš Kristus, jsou všichni duchovně znovuzrozeni:

- ◆ *(10) Toto je tedy smlouva, kterou po těchto dnech uzavřu s domem Izraelovým, praví Pán: Dám své zákony do jejich mysli a napíši je na jejich srdce; a budu jejich Bohem a oni budou mým lidem. (11) A nebudou už učit každý svého bližního a každý svého bratra a říkat: 'Poznej Pána!', protože mne všichni budou znát – od nejmenšího až po největšího z nich. (Židům 8:10-11)*

(1) Ježíš Kristus zemřel za svoje, za ty, s kterými uzavřel novou smlouvu milosti, za ty, (2) které mu dal Otec (J 17:9), a kteří jsou ve věku spásy (3) průběžně znovuzrozeni z Ducha Božího:

- ◆ *Proto je také schopen dokonale spasit ty, kdo skrze něj přicházejí*

ZÁPAS O DUŠI 15

k Bohu, neboť je stále živ, aby za ně orodoval. (Židům 7:25)

Jenom někteří z židů, kdo žili pod mojžíšovskou sinajskou *starou smlouvou*, byli spaseni; jen ostatek z Božího přirozeného izraelského lidu patřil Bohu i duchovně; jen ostatek byl skutečným, duchovním Abrahamovým potomstvem. Na druhé straně, všichni, do posledního, Žid nebo Řek, kdo žili a žijí pod Kristovou *novou smlouvou*, kterou s nimi uzavřel na Golgotě Spasitel ze Sionu, jsou spaseni – jsou Božími duchovními dětmi. Pouze Ježíš Kristus dokonale dodržel a **naplnil** podmínky vyžadované *starou smlouvou* a tak získal spásu těm, které mu dal Otec a které znovuzrodil Duch svatý:

- ◆ (4) *Když však přišla plnost času, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, narozeného pod Zákonem, (5) aby vykoupil ty, kteří byli pod Zákonem, abychom přijali právo synovství. (6) A protože jste synové, Bůh poslal do vašich srdcí Ducha svého Syna, volajícího: „Abba, Otče!“ (7) A tak už nejsi otrok, ale syn, a když syn, pak také Boží dědic skrze Krista. (Galatským 4:4-7)*

Všichni, kdo přijímají zaslíbení Ducha, jsou Abrahamovým potomstvem:

- ◆ *Slib byl dán Abrahamovi a jeho potomku; nemluví se o potomcích, nýbrž o potomku: je jím Kristus. (Ga 3:16).*

Všechna **zaslíbení** byla nebo ještě budou **naplněna** v Ježíši Kristu. Všechny tělesné stíny a předobrazy došly nebo dojdou naplnění v duchovní skutečnosti – Ježíši Kristu a jeho těle – církvi. To je Teologie **slibu** a **naplnění** – Teologie nové smlouvy (TNS):

- ◆ (10) *Všichni, kdo jsou ze skutků Zákona, jsou totiž pod prokletím, neboť je napsáno: „Proklet je každý, kdo nezůstává ve všem, co je napsáno v knize Zákona, aby to činil.“ (11) To, že Zákonem není před Bohem nikdo ospravedlňován, je zřejmé, neboť „Spravedlivý bude žít z víry.“ (12) Zákon však není z víry,*

ale: „Člověk, který činí tyto věci, bude jimi živ.“ (13) Kristus nás vykoupil z prokletí Zákona, když se stal prokletím za nás (neboť je napsáno: „Proklet je každý, kdo visí na dřevě“), (14) aby Abrahamovo požehnání přišlo v Kristu Ježíši na pohany a abychom skrze víru přijali zaslíbení Ducha. (Galatským 3:10-14)

Protože Pán Ježíš Kristus je prostředník *nové smlouvy*, proto je také nový zákonodárce a Pán církve – Pán svého těla. Církve ze židů a pohanů již není podřízena mojžíšovským zákonům, ani desateru, ale je pod zákonem Krista (1K 9:21; Ga 6:2). Otázka není, zda Kristovo tělo – Boží chrám, je či není podřízen zákonu; otázka je, pod jakým zákonem Kristovo tělo je:

(1) Pod Starým zákonem, pod mojžíšovskou literou *staré smlouvy* kamených desek – desaterem? Nebo:

(2) Pod Novým zákonem, pod *novou smlouvou* Kristova Ducha, v němž je mojžíšovská litera naplněna tedy zastaralá?

- ◆ (11) *Kdyby tedy dokonalost byla skrze levítské kněžství (neboť za něj byl lidu vydán Zákon), proč by ještě bylo potřeba, aby povstal jiný kněz [Ježíš Kristus] podle Melchisedechova řádu, a nebyl jmenován podle Áronova řádu? (12) Mění-li se totiž kněžství [na Krista], nastává nutně i změna [naplnění – rozšíření] Zákona. (Židům 7:11-12)*

Církev, Kristovo tělo má nového kněze a zákonodárce, kterého poslouchá. Kristovo tělo jistě čte „Mojžíše“ (*starou smlouvu*) i „Eliáše“ (starozákonní proroky), ale ti již nejsou jeho směřodátnou instancí. Dočasná náhrada – stíny, nejsou nad skutečnost! Církev totiž poslouchá svoji hlavu, Pána Ježíše Krista:

- ◆ *Petr pak Ježíši odpověděl: „Pane, to je dobře, že jsme zde. Jestli chceš, udělejme tu tři stánky – jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ (5) Ale když ještě mluvil, náhle je zastínil zářící oblak. A hle,*

16 ZÁPAS O DUŠI

hlas z toho oblaku řekl: „**Toto je můj milovaný Syn, ve kterém jsem našel zalíbení. Toho poslouchejte.**“ (Matouš 17:4-5)

- ◆ **A náhle, když se rozhlédli, neviděli už nikoho jiného než samotného Ježíše s nimi.** (Marek 9:8)

Prosíme o pochopení! TNS vůbec ne tvrdí, abychom Starý zákon „zavrhlí“. Vždyť jsme spaseni Ježíšem Kristem, jenž právě svým skutkem naplnil mojišovskou *starou smlouvu*. Starý zákon je spodnější vrstva téhož zjevení, na němž svrchní vrstva Nového zákona spočívá. Bez prvního schodu nevystoupíme na druhý. Tyto dvě vrstvy Božího zjevení jsou neodtržitelné jako dětství od dospělosti. Vše, co TNS tvrdí, je, že dospělý má již dětství za sebou, nechová se jako dítě, přestože se v dětství mnohému naučil! TNS je teologií **naplnění** – totiž teologií dospělosti v Kristu.

Kristus je ten spojující účel obou zákonů. Oba zákony jsou však odděleny svými prostředky. Zatímco Starý zákon je o dočasném dětství, jež směřuje ke Kristu, poukazuje na Krista, učí se o Kristu pomocí fyzických obrazů a stínů, jež nahrazují skutečnost, Nový zákon je již o skutečnosti, o znovuzrození z Ducha Božího, o dospělosti v Kristu.

- ◆ [1. prostředek:] *Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, uvažoval jsem jako dítě;*
[2. prostředek:] *když jsem se však stal mužem [v Kristu], zanechal jsem dětinských věcí.* (1 Korintským 13:11)

Spojitosť obou zákonů je v jejich účelu a tím účelem je Kristus. Nespojitost obou zákonů je v jejich rozdílných prostředcích: (1) starozákonním **slibu** (stínech) a (2) novozákonním **naplnění** (skutečnosti). Oba prostředky, ale zvěstují tentýž účel a tím účelem je Kristus:

Dospělá církev poslouchá svého Pána a Krále Ježíše Krista. On je nad Mojžíše i proroky. On sedí na královském trůnu na výsostech a kraluje svému království, které není z tohoto světa:

- ◆ **Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům *skrze* proroky,**

(2) **ale v těchto posledních dnech mluvil k nám *skrze* svého Syna, jehož ustanovil za dědice všeho a *skrze* něhož také stvořil světy.** (3) **On je jasem jeho slávy a vyjádřením jeho podstaty; slovem svojí moci udržuje všechno, co je. *Když sám **skrze** sebe vykonal očistění našich hříchů, posadil se po pravici **Velebnosti** na výsostech*** (Židům 1:1-3)

Proto jsou všichni křesťané pod novou smlouvou, jež je vymezena Písmem Nového zákona. Všichni v Kristu jsou duchovní občané Kristova království, Boží rodiny, jež není z tohoto světa, ale shůry:

- ◆ (19) **Již tedy nejste cizinci a přistěhovalci, ale *spoluobčané svatých a členové Boží rodiny.*** (20) **Byli jste postaveni na základ apoštolů a proroků, zatímco úhelným kamenem je sám Ježíš Kristus,** (21) **v němž se celá stavba spojuje a roste ve *svatý chrám* v Pánu,** (22) **v němž se i vy společně budujete, abyste byli *Božím příbytkem v Duchu.*** (Efezským 2:19-20)

Jak jsme již výše řekli, *stará smlouva* byla naplněna v Kristu a proto její platnost pominula. Boží zákon je však dále závazný pro věřícího i v novosmluvním věku. Boží mravní zásady už ale nejsou vytesány do kamene jako podmíněný (Ex 19:5-6) právní Mojžíšův zákon, jenž sloužil k smrti, ale jsou vepsány do „obřezaného srdce“; je to zákon Ducha (Ř 8:2), je to smlouva milosti (Žd 10:29), je to zákon Kristův:

- ◆ (20) **A tak jsem pro Židy jako Žid, abych získal Židy; pro ty pod *Zákonem* jsem jako pod *Zákonem*, abych získal ty pod *Zákonem.*** (21) **Pro ty bez *Zákona*, jsem jako bez *Zákona* (i když pro Boha nejsem bez *Zákona*, ale *v Zákoně pro Krista*), abych získal ty bez *Zákona.*** (1. Korintským 9:20-21)
- ◆ **Neste břemena jedni druhých, a tak naplňte *Kristův zákon.*** (Galatským 6:2)

3. Shrnutí

Teologie **slibu** a **naplnění**, t.j. Teologie nové smlouvy (TNS) vidí biblické zjevení spásy ve dvou stupních. První stupeň (fáze) byla mojžíšovská *stará smlouva*; a druhý stupeň (fáze) je Kristova *nová smlouva*. Tyto dvě smlouvy jsou spojeny totožným konečným účelem, t.j. spasením v Ježíši Kristu; a rozděleny dvěma odlišnými prostředky, jež vedou k jedinému účelu – spasení v Ježíši Kristu. Ten starý, první prostředek, dětství, projevový v tělesných předobrazech a stínech je **slib Krista**; a ten nový, druhý prostředek, dospělost, projevový v duchovní skutečnosti je **naplnění Kristem**.

Připomeňme si ještě, v čem se odlišují dvě nejrozšířenější teologie od TNS. Podrobnou studii na toto téma, „Čtyři Abrahamova potomstva“, zašleme zájemcům na požádání:

(1) TNS se nedívá na tyto dva stupně tak jako klasická Teologie smlouvy (TS). Ta chápe obě fáze tak pevně propojeny, že jsou od sebe již neoddělitelné. Vidí je jako staré a nové vykonávání (administrace) jedné „*smlouvy milosti*“, kterou Bůh ustanovil po Adamově pádu a jež trvá spojitě až podnes. Proto také TS chápe mojžíšovské desatero jako nejvyšší substanci veškerého Božího Zákona – ať starého nebo nového. Proto je TS typicky pedobaptistická, t.j. praktikuje křest dětí, jako by to byla obřízka, ale v nové pokřistovské administraci téže „*smlouvy milosti*“. A dále, TS minimalizuje a v podstatě smazává rozdíl mezi židy a pohany.

(2) TNS se ani nedívá na tyto dva stupně tak jako klasický dispensacionalismus (DISP). Ten oproti TS rozděluje tyto dvě fáze tak, že se stávají nespojitelnými. Proto dispensační teologický pohled i dnes rozděluje Boží lid na *židy a pohany*, jako by Kristova *nová smlouva* měla být ještě naplněna v mileniu; jako by i v dnešním milostivém Kristově létě

nové smlouvy byl stále rozdíl mezi Židem a Řekem jako v době *staré smlouvy*; jako by vedle *nové smlouvy* platila ještě i *stará smlouva*; jako by byl dvojitý Boží lid: nebeská církev a pozemský Izrael. DISP maximalizuje rozdíl mezi židy a pohany.

Zůstaňme ale u shrnutí a zdůraznění zásad TNS. Z prvních veršů dopisu Židům je zřejmé, že Ježíšovo učení je v tomto věku nejvyšší dostupné Boží zjevení.

◆ *Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům skrze proroky, ale v těchto posledních dnech mluvil k nám skrze svého Syna, (Židům 1:1-2)*

První kapitola Židům potvrzuje, že Ježíš Kristus je Bůh (Žd 1:8-9) a je nadřazený andělům (Žd 1:6-7; 13-14). Následující verše potvrzují, že poslušnost zvěstování staré smlouvy je tento: Pán Bůh – andělé – Mojžíš – starozákonní židé:

◆ *(37) To je ten Mojžíš, který řekl synům Izraele: 'Pán, váš Bůh, vám vzbudil z vašich bratrů Proroka jako mne [Ježíše Krista]; toho budete poslouchat.'* (38) *To je ten [Mojžíš], který ve shromáždění na poušti stál mezi andělem, jenž k němu mluvil na hoře Sinaj, a našimi otci. Ten přijal živá slova, aby je dal nám. (Skutky 7:37-38)*

Zde vidíme, že na Sinaji Bůh hovořil k Mojžíšovi skrze anděla. TNS vždy vykládá Starý zákon optikou Nového zákona a ten to dále potvrzuje:

◆ *(1) Proto [že je Ježíš roven Bohu a větší než andělé] musíme věnovat tím větší pozornost tomu, co jsme slyšeli, abychom to snad neminuli. (2) Jestliže totiž slovo [Zákona] řečené skrze anděly bylo pevné a každému přestoupení a neposlušnosti se dostalo spravedlivé odplaty, (3) jak potom unikneme my, zanedbáme-li takovéto spasení, jež začalo být zvěstováno skrze samotného Pána [Ježíše Krista] a nám bylo potvrzeno těmi, kteří ho slychali? (Židům 2:1-3)*

18 ZÁPAS O DUŠI

Autor knihy Židům potvrzuje, že slovo Pána Ježíše Krista má mnohem vyšší váhu než starozákonní zvěst Mojžíše a proroků, kteří ji obdrželi od Boha zprostředkovaně skrze anděly. Starozákonní zvěst, *stará smlouva*, ustanovená v desateru, jak jsme již několikrát řekli, byla „náhražkou“, fyzickým stínem Kristovy duchovní skutečnosti, *nové smlouvy*, jež je posledním a dosud nejvyšším zjeveným standardem Božího mravního zákona. Proto můžeme s důvěrou a oprávněně říci, že mojžíšovské desatero je příliš nízký mravní standard pro křesťana, ve kterém sídlí Duch Kristův.

Boží základní Zákon byl ustanoven desaterem a byl vyučován Mojžíšem nejprve v „mateřské školce“ nedospělým dětem. Byl to prostředek, který přirozeného, Duchem Božím nezrozeného člověka prosvítal jako rentgenové paprsky, aby mu ukázal osobní hříchy a přivedl ho ke Kristu, který tento Zákon naplnil v každém ohledu. Ježíš Kristus, na rozdíl od Mojžíšova zákona, zemřel nejen za naše hříchy, ale také určuje a vyučuje mnohem vyšší mravní standard, což je zjevení Boží vůle v celé *nové smlouvě*. V tom okamžiku, kdy se žid nebo pohan duchovně usídlí znovuzrozením z Ducha v Kristu, již není povinen poslouchat a následovat našeho učitele z mateřské školky Mojžíše. Všichni v Kristu, ať Žid nebo Řek, jsou učedníci a následují nového učitele, Ježíše Krista, který sám přednáší na své univerzitě. Mateřská školka nebyla špatná. Byla potřebná pro malé děti (Ga 3 a 4). Mojžíšova mateřská školka ale nebyla konečným účelem spásné věci. Byla jen prostředkem, jenž vedl k samotnému vrcholu Ježíšova učení, ke Kristově *univerzitě – jedné verzi*, obecnosti, t.j. jednotě:

- ◆ *že podle svého plánu, až se naplní čas [až Ježíš Kristus naplní starou smlouvu], přivede všechno na nebi i na zemi k jednotě v Kristu. (Efezským 1:10)*

Teologie smlouvy (TS) obviňuje Teologii nové smlouvy (TNS), že je bezzákonná (antinomiánská), protože učí, že

mravní zásady desatera, ústavy *staré smlouvy*, jsou pro nověrozeného křesťana překonány. Neshody teologů vězí ve vymezení pojmu „Boží zákon“. Být bez zákona – být antinomián znamená zavrhnout Boží zákon. V tom jsou všichni zajedno. Otázka ovšem je, co je dnes Božím zákonem? Pro TS je Boží mravní zákon desatero; pro TNS je Boží veškerý zákon Kristus. On totiž naplnil všechny zákony *staré smlouvy* – tedy i desatero mravů. Již jsme zdůraznili, že Kristovo učení má nesrovnatelně vyšší autoritu, než učení Mojžíše a proroků. TS považuje Kristovo mravní učení pouze za správný výklad Mojžíšova desatera a proto je nevidí jako nové, vyšší mravní učení, které naplnilo desatero. Tím snižuje Krista na pouhého interpreta Mojžíše v otázkách mravnosti. TS prostě nevidí, že desatero jen ve stínech dočasně nahrazovalo mravní skutečnost, kterou je Kristův zákon.

- (1) Jestliže tedy dnes, ve věku *nové smlouvy*, nejvyšší Boží mravní zákon reprezentuje mojžíšovské desatero, objasněné Kristovým výkladem, potom TNS je bez pravého mravního zákona, protože učí, že posvěcování Božího dítěte spočívá výhradně v novém Kristově zákonu t.j. Kristus omilostňuje, Kristus také mravně posvěcuje.
- (2) Jestliže však dnes, ve věku *nové smlouvy*, nejvyšší Boží mravní zákon reprezentuje Kristovo učení ať přímé nebo zprostředkované evangelisty a apoštoly, potom bezpochyby TS je bez pravého mravního zákona, protože učí, že mravní posvěcování Božího dítěte spočívá výhradně v mojžíšovském zákonu jenž byl správně vyložen Kristem t.j. Kristus omilostňuje, mojžíšovské desatero mravně posvěcuje.

Podle TS Kristův kříž prý desatero nezneplatnil, Kristus je jen správně vyložil a ponechal v platnosti v mojžíšovské formě: Mojžíšovské desatero ti ukáže tvůj hřích, pošle tě ke Kristu, Kristus tě vykoupí a pošle zpět k mojžíšovskému

desateru, abys žil posvěceným mravním životem, protože desatero je ten nejvyšší Boží mravní zákon...

Podle TNS však Kristus desatero a celý mojžíšovský zákon zneplatnil a naplnil v Sobě na kříži a tak je odstranil z cesty, a Sám se stal tím nejvyšším duchovním i mravním Zákonem. Duch Boží (i skrže desatero) ti ukáže tvůj hřích, pošle tě ke Kristu, Kristus tě vykoupí a podrží u Sebe Svým Duchem a nepošle tě zpět k mojžíšovskému desateru, protože to sloužilo smrti (2K 3:7). Kristův Zákon – Kristovo učení, ať přímé nebo zprostředkované evangelisty a apoštoly, tě vyučuje ve všech duchovních i mravních ohledech, což je ten pravý posvěcující život a růst v Kristu:

◆ *a smazal ten soupis ustanovení, [celý mojžíšovský Zákon i s desaterem] jenž byl proti nám a byl nám nepřátelský [protože usmrcoval]. Odstranil ho z cesty tím, že ho přibil ke kříži. (Ko 2:14)*

Odpověď hledejte v Kristu a důvěřujte nové smlouvě. Starý zákon je blahodárný tím, že ukazuje cestu ke Kristu. Kristus je naplněním Starého zákona! Když studujete Starý zákon, hledejte Krista! Když studujete Nový zákon, vzhlížejte ke Kristu. Jenom Jeho pravomoc vás udělá svatými.

– pst –

TÉMA ISLÁM II.

V květnu jsme se zúčastnili dvou-denní mezinárodní konference v Rytířském sálu Senátu ČR. Téma přednášek bylo „JAK BRÁNIT ZÁPAD?“ Přednášející byli představitelé nejrůznějších institucí. Roger Scruton, filosof a konzervativní myslitel z UK, hovořil na téma „EVROPA A USA“: přátelé nebo protivníci?, Andrew Bacevich, z Boston University, U.S.A. přednesl téma: Vývoz demokracie?, Italo Roberto de Mattei, z Centro Culturale Lepanto, hovořil na téma „Dovoz islámu?“ profesor Otta Ulč, Binghamton University, U.S.A. představil téma „Obrana hodnot západu: morálka, kultura a politické uspořá-

dání společnosti“. Všechny přednášky byly mimořádně podnětné a zajímavé. Smutnou skutečností zůstává, že doposud si jen málo Evropanů uvědomuje nebezpečí islámu a mnoho je jich přesvědčeno, že problémy s terorismem jsou vyvolané špatnou zahraniční politikou Spojených států. Jeden z řečníků, který se právě vrátil z Izraele, prohlásil, že si snad nikdo v Evropě neuvědomuje, že se nacházíme tam, kde byl Izrael před lety. Brutální a sebevražedné útoky, ať se odehrávají kdekoli na světě, mají jeden cíl. Islámští bojovníci jsou odhodláni obětovat ve svaté válce vše. Snad všechny dnešní teroristy, sebevrahy spojuje nenávist vůči neislámskému světu, především k židům a křesťanům. Terčem může být kdokoli.

Téma islám a demokracie jistě stojí za zamyšlení, obzvláště ve světle současných únosů, podřezaných hrdel nevinných pracovníků, stovky mrtvých dětí a sebevražedných útoků proti vlastnímu obyvatelstvu. Zatím proběhla jen jedna solidární akce na záchranu unesených francouzských civilistů, která stojí za zmínku. To je v podstatě vše. Protestní akce proti terorismu, který ničí veškeré snahy o zavedení pořádku v Iráku vlastní vládou, neexistují. Kde jsou všichni „míroví“ aktivisté, kteří téměř nikdy neprotestují proti zlu, ale vždy jen proti tomu, kdo se zlu postaví. Neproběhla ani jedna akce ochránců přírody, naftová pole v Iráku hoří a zkoprnělý svět tiše přihlíží, mlčí a ustupuje. Není to pokrytectví? Ti, kteří jsou ohroženi nejvíce, prožívají strach a nejistotu. My ostatní si myslíme, že se nás to netýká a zapomínáme, že několik teroristů může dnes destabilizovat kteroukoliv zemi světa.

Los Angeles Times uveřejnil 3. března 2004 článek s názvem „Imigranti mění tvář staré Evropy“:

Evropa se musí smířit s tím, že muslimů přibývá a bude přibývat. Zatím jich má 15 milionů a do deseti let se jejich počet zdvojnásobí.

– kas –

20 ZÁPAS O DUŠI

TAJEMSTVÍ KORÁNU

Islámský plán světové dominace

Ačkoliv Mohamed nemohl znát velikost světa, mnohé pasáže Koránu ukazují, že prorokoval světovládu islámu, ať už je svět jakkoliv veliký:

On je ten, jenž vyslal Posla svého se správným vedením a náboženstvím pravdivým, aby zvítězilo nad všemi náboženstvími jinými, i když se to nelíbí modloslužebníkům. (Korán 9:33, M. M. Ali; viz také 48:28 a 61:9).

M. M. Ali označuje tyto tři pasáže jako „proroctví konečného triumfu islámu v celém světě.“¹

Kalifové, Mohamedovi následovníci, citovali podobné úryvky jako inspiraci pro muslimské bojovníky, aby je povzbudili k rozšíření dominace arabského světa a k nastolení islámu mečem nad mírumilovným a nic netušícím Blízkým východem a severní Afrikou tak, jak jsem o tom psal v předchozí kapitole. Islámští bojovníci mají plnit to, co Mohamed nazýval božským pověřením. Nastolit islám silou nad obrovskými územími a přitom všude vykořisťovat porobené židy a křesťany, aby mohli financovat další výboje. Velké porážky u Tours ve Francii v roce 732 a znovu u Vídně v Rakousku v roce 1683, zastavily pokus islámu opanovat silou celou Evropu. Islámská vojska byla postupně z Evropy, kromě části Balkánu, vytlačena. Ale islám se opět pokusil o nový výboj do Evropy a proti evropské civilizaci, později do Severní a Jižní Ameriky a do dalších částí světa. Muslimští stratégové se ptali svých učedníků „Proč v dnešní době zjišťujeme, že Alláh svěřil většinu světových zásob ropného bohatství právě muslimským národům?“ Jejich odpověď zní: „Alláh dopředu věděl o potřebě islámu financovat konečné politicko-náboženské vítězství nad tím, koho islám chápe jako svého úhlavního nepřítele: křesťanskou euro-americkou civilizaci“.

A tak islám následuje nacismus, fašismus a komunismus jako další nepřátelský uchazeč o převzetí moci ve světě. Nacismus, fašismus i komunismus padly. Má islám větší šanci na úspěch?

Věřím, že když si hrozbu islámu uvědomíme včas, klopytne; zatím ale, protože neexistuje adekvátní cílený odpor, má islám šanci na úspěch. Pokus o převzetí moci ve světě komunisty musel selhat, protože ekonomická politika komunismu oponovala lidské přirozenosti. Komunistický režim padl, protože se ukázalo, že lidská přirozenost nedokáže udržet v rovnováze zásadu: Co je moje, to je tvoje, a co je tvoje, to je moje, kterou komunismus hlásal. Podobně jako pavoučí samička, černá vdova, požívá svého samečka, tak se také druhá část této zásady stala potravou té první a vedla k pádu systému, který na ní stavěl. Politické systémy naopak prosperují, když se jim daří přesvědčit lidi o dodržování pravidla Co je moje, je moje a co je tvoje, je tvoje. Toto idealistické pravidlo má šanci na delší životnost jen tehdy, když se k němu přidává silný náboženský podnět. A i tak bude úspěch jen dočasný. Komunismus (a v tomto případě i nacismus) náboženství potlačily. A tato chyba byla posledním hřebíčkem do rakve komunismu. Komunismus z historie odešel dříve, než stačil přejít z dětství do dospělosti.

Islám však chybu komunismu neopakuje. Spojení politické vychytralosti a neuvěřitelného bohatství s náboženskou horlivostí má naději na úspěch a také uspěje, pakliže se západní svět nespojí v přijetí vhodných protiopatření. Mnozí západní politikové však nejsou schopni pochopit, že pouhé náboženství může představovat potenciální politickou hrozbu, a tak se dál staví k islámu přátelsky a zdůrazňují, že všechna náboženství jsou přece dobrá, ne? Muslimští stratégové v Beverly Hills v Kalifornii mohli tak už před několika lety prohlásit, jak je citoval jeden můj přítel:

Nyní, když skončil boj mezi západní demokracií a mezinárodním komunismem, nastává čas pro opravdovou a konečnou bitvu a my zvítězíme!²

Kdy už konečně pochopíme, že podobně jako existují dobří lékaři i šarlatáni, dobří policisté i darebáci, tak je také rozdíl mezi dobrým a špatným náboženstvím?

KLÍČOVÉ

ISLÁMSKÉ STRATEGIE:

Hlavní body islámské strategie:

(1) Využití masivní imigrace – legální a ilegální muslimská imigrace do západních zemí

Skupina islámských vůdců ve Velké Británii počkala, až do země imigroval, či jinak infiltroval, milión muslimů, a pak hrdě vyhlásila založení Islámského parlamentu. Britové žádali, aby byla tato instituce nazvána asociací, nadací či jakkoliv jinak než parlament.³ Ale muslimští vůdcové zůstali neoblomní. Jejich parlament již přijal zákony, které musí britští muslimové dodržovat. Není pochyb o tom, že rozhodující muslimské osobnosti na britských ostrovech chápou svůj první parlament jako první bod k nahrazení osvědčené parlamentní instituce Velké Británie. Ibn Warraq to komentuje slovy: Jedním z nejsrozumitelnějších obhájců teokratického islámského světového pořádku je bezpochyby Dr. Kalim Siddiqui. Byl jedním ze zakladatelů tzv. Parlamentu muslimů Velké Británie, jehož cílem je „definovat, obhájit a prosadit muslimské zájmy ve Velké Británii“. Napsal bezpočet knih a statí o islámu a jeho misie se prosazuje na Západě a ve světě vůbec. Stále se opakující téma těchto knih je brzká světovláda islámu, velikost Ajatoláha Chomejního, nevyhnutelnost války... a neoddělitelná jednota náboženství a politiky. ... (Siddiqui říká:)

S miliardovou populací (muslimů je již více než jedna miliarda) a nevyčerpatelnou zásobou bohatství, lze porazit všechny síly.⁴

Ibn Warraq poukazuje také na skutečnost, že v době, kdy muslimové napříč Evropou vyjadřovali „nepokoj, demonstracemi a pálením knih“ průchod absolutního hněvu vůči Satanským veršům Salmana Rushdieho, povzbuzoval Dr. Kalim Siddiqui, ředitel Muslimského institutu, dav demonstrantů, aby „porušoval britské zákony, pokud jsou proti šarii, tedy islámskému právu“.⁵ Podle šarii musel Rushdie zemřít. Warraq dodává:

Mnoho muslimů dalo jasně najevo, že se nechťejí asimilovat s britskou společností, ale že jim má tato společnost dopřát jejich vlastní práva a výhody.

Jeden z jejich nejhlasitějších mluvčích jasně vyjádřil, čeho chtějí dosáhnout. Dr. Zakí Badawí, bývalý ředitel Islámského kulturního centra v Londýně, napsal:

Cílem islámu je expandovat do Velké Británie. Islám je univerzální náboženství. Jeho záměrem je přinést své poselství do všech koutů země. Jeho nadějí je, že jednoho dne bude celé lidstvo tvořit jednu muslimskou komunitu, Ummu.⁶

Tuto nesmírnou drzost muslimů ve Velké Británii povzbuzovala neomluvitelná bojácnost na straně britské policie a obecná ustrašenost mezi Brity. Ibn Warraq protestuje:

Je to nehoráznost! Britská policie neudělala vůbec nic, aby zatkla muslimy, kteří veřejně požadovali smrt Rushdieho, britského občana.⁷

Oproti tomu ve Francii byl „jeden turecký imám (islámský duchovní), který požadoval nadřazenost šarii nad francouzské právo, deportován ze země během čtyřiceti osmi hodin!“⁸

(2) Za scénou světovlády

Nemysleme si, že nedostatek veřejné drzosti u muslimů znamená něco jako poddajnost. Muslimové v jiných národech mohou být cílům Siddiqua a Badawího oddaní právě tak fanaticky, ale snaží se rafinovaně, za scénou, dosáhnout stejných cílů. Domnívám se,

22 ZÁPAS O DUŠI

že následující pasáže vysvětlí, jak může islám postupovat ke svému konečnému cíli – převzetí moci ve světě, pokud mu nebude stát nikdo v cestě. To vše je jen otázka času.

S neustálým přílivem muslimských imigrantů do západních zemí budou někteří z nich stále častěji kandidovat a případně i vyhrávat místa v parlamentech západních zemí, které mají demokratické vlády parlamentního typu. Takto zvolený muslim se může stát předsedou vlády. Bude-li tento předseda vlády přesvědčeným typem islámského světovládcе, pak bude muset demokracie v zemi položit hlavu pod gilotinu. Uvážím-li, že obrovské množství jinak vzorných kanadských občanů je nositeli ultraliberálních názorů, pak se obávám, že právě Kanada se možná stane první západní zemí, která padne do léčky světovládného islámu. (To píše jako držitel kanadského i amerického občanství.) Vysvětlím, proč se domnívám, že se muslim může stát snadněji předsedou vlády západní demokratické země, než prezidentem republiky, jako jsou např. USA. V parlamentní demokracii volí občané spíše politickou stranu, kterou mají v oblíbě, než vůdce této strany. Výběr předsedy vlády je pak privilegiem vítězné strany. V zemích republikánského typu, jako jsou Spojené státy, je výběr vůdce země otázkou samostatných voleb. Prezidentského kandidáta mohou voliči odmítnout i přesto, že volí jeho stranu. Tento rozdíl vydává prezidentského kandidáta v zemi republikánského typu daleko intenzivnějšímu zkoumání veřejností, než jakému čelí úřad předsedy vlády. Až se jednou stane muslim světovládného typu předsedou nějaké západní vlády, zájmy bohatých muslimských producentů ropy se stanou de facto stínovým kabinetem na jeho straně. Peníze za ropu přicházející zvenku a doplňující státní pokladnu prakticky zajišťují úspěch jeho sociálního programu. Časem se nabídne, že vyřeší politický zmatek na Blízkém východě a hle! Bude mít

úspěch tam (i když jen na strategicky časový interval), kde George Bush nebo Colin Powell neuspěli. Tento trik přesvědčí západní svět o tom, že nejlepší cestou, jak zmírnit napětí mezi Západem a islámským světem je postavit do čela západních vlád více muslimů, protože jiní muslimové je respektují a poslouchají! Každý úspěch, kterému se muslimský předseda vlády bude těšit, mu přidává na reputaci a získává body pro náboženství, které reprezentuje. O úplatcích z peněz cizích ropných mocností ani nemluvě. Za jeho vlády vyraší jako houby po dešti na veřejných školách vyučování propagující islám a ponižující jiná náboženství. Pod vedením takového předsedy vlády bude imigrační politika ještě benevolentnější vůči silicím vlnám muslimské imigrace a tím zajistí jemu i jiným muslimským kandidátům na politické posty rostoucí masu voličů. Konečně, pravděpodobně ve svém druhém volebním období, jmenuje nový předseda vlády muslimské ministry a dokonce i vůdce ozbrojených sil. Parlament pod jeho vedením začne měnit stávající zákony a vytvářet nové, s vizí přiblížit zemi případnému plnému převzetí islámského ultratvrdého zákona šaría. Znetvořování ženských genitálií jako legální operace prováděná západními lékaři bude patrně první na řadě. Někteří lékaři uvítají vedlejší výdělek za tak snadnou operaci podobně, jako dnes někteří inkasují vedlejší příjmy za potraty. Tradice bude dodržena, hygiena a bezbolestnost zajištěna. Bez ohledu na veřejný protest proti znetvořování ženských genitálií bude patrně další navrhovanou zákonnou změnou zavedení tzv. kvadrogamie. Islám dovoluje jednomu muži mít až čtyři ženy – odtud kvadrogamie! Ale tak jistě, jako bude nový zákon zaveden jen pro muslimské muže, tak se jistě několik milionů západních mužů, kteří jsou jen o něco více než pohané, zaraduje nad novým zákonem a konvertuje k islámu prostě proto, aby si mohlo užít více zákonného sexu. A tak jako Mohame-

dovo 7. století použilo sexuální mužský chtíč jako návnadu k tomu, aby vtáhlo muže – pohany do svých sítí, stejně tak bude postupovat radikální islám 21. století. Zároveň bude spousta článků v časopisech chrlit na ženy pochybná ujištění, že kvadrogamie pro ně může být vlastně dobrá. Stejným způsobem islámský pátek oficiálně nahradí křesťanskou neděli jako hlavní den náboženské činnosti, ačkoliv islám samotný nevyznává žádný den odpočinku. Jiný zákon, umožňující islámu provádět vlastní tresty za odpadlictví, způsobí další pronikání islámského ultratvrdeho práva šaria do již oslabených západních států. A nakonec možná to nejdůležitější, co je dnes kritizováno jako bílé otroctví (které v žádném případě není lepší nebo horší než černé otroctví), bude pomalu přejmenováno na vhodný způsob řešení chudoby. Objeví se argument: Co je lepší pro nevzdělané chudé lidi? Sloužit někomu sice ne za mzdu, ale za ošacení, jídlo a příbytek, anebo být živořícím bezdomovcem na ulici? A pak se znovu ožíví Mohamedova teze ze 7. století obhajující otroctví, aby nejprve naháněla moderní společnosti strach, se později rozšíří pozvolně ospravedlňování otroctví. Zároveň dle tohoto scénáře ropní muslimští magnáti začnou dělat výhodné nabídky bankám, především bankám v první západní zemi s muslimským vedením. Tito magnáti budou nabízet vklad ve výši 1 miliónu dolarů na nízký úrok za každých pět nebo deset muslimských zaměstnanců této banky. A magnáti přislíbí další vklady v miliónech za každého muslimského zaměstnance, kterému banka svěří vysoký manažerský post. Copak nějaká banka odmítne, když navíc takové způsoby budou zcela legální? Výsledkem tohoto scénáře budou prosperující banky s nízkouročnými půjčkami a ekonomický růst (viz info pod tímto článkem). Muslimský předseda vlády se světovládnými záměry vyhlásí úspěch jako svoji zásluhu, zatímco se jeho stínový kabinet bude spokojeně usmí-

vat. A svět bude okouzleně přihlížet. A co kdyby šetření v Kongresu Spojených států ukázalo, že se něco podobného děje už nyní? Ať už to pravda je nebo ne, je potřeba něco takového už teď označit jako nelegální! Každá vláda se brání proti zahraničnímu vměšování do vlastní politiky. Což se bránit proti dotěrnému zahraničnímu vměšování se do běžně otevřené domácí zaměstnanecké politiky? Banky lačné po vkladech, průmysl lačný prodávat, nemocnice a vysoké školy lačníci po sponzorských darech – ti všichni se mohou stát nevypočitatelnými spojenci islámu. Tak jako každý jiný, i podnikaví muslimové se snaží vydělat na našich úsporách. Ale nechme je tak hrát na rovnocenné hrací ploše. Zákony oprávněně ošetřují rasistickou předpojatost v zaměstnanecké politice. Co ale se zaměstnaneckou politikou, která je skrytě ovládána nábožensky? Jestliže se v ekonomice zcela svobodně začnou nezvykle často objevovat muslimové jako manažeři bank, médií, nemocnic a spousta dalších institucí a jestliže většina takto postavených muslimů začne dávat přednost muslimským zaměstnancům, konverze k islámu se stane nejschůdnější cestou, jak udělat kariéru. A nakonec, až bude pozdě, začne se objevovat pod stahujícími se mračny tupý odpor proti „lidským právům“ ze strany světovládného muslima. Část tohoto skrytého scénáře se začíná objevovat v USA. Zde je názorný příklad: Moje známá, zdravotní sestra – křesťanka, mi vyprávěla, že primář v nemocnici v Pensylvánii, kde pracovala, odešel do důchodu a na jeho místo nastoupil muslim. Ten velmi rychle propustil ji i další dvě sestry, které byly známy jako křesťanky. Na jejich místa přijal muslimky. A poté začal propouštět další sestry a postupně je nahrazoval muslimkami. Část tohoto scénáře (a ještě horšího) se také odehrává na mezinárodním poli, především v muslimských zemích s křesťanskými menšinami. Křesťané v Indonésii zaměstnaní ve

24 ZÁPAS O DUŠI

státních službách nebo v některých dalších institucích v Medanu, největším městě indonéského ostrova Sumatra, jsou propouštěni ze svých zaměstnání s tím, že „chcete-li získat u nás zaměstnání, vraťte se jako muslimové“. Davy muslimů zapalují indonéské křesťanské kostely. A když křesťané uspořádají sbírku na výstavbu nového kostela, muslimové na místních stavebních úřadech jim řeknou, že se změnila zákony a na stejném místě již nelze postavit kostel. A tak si křesťané pro své bohoslužby pronajímají komerční prostory. Muslimská policie je však nenechá v klidu a vyžaduje po nich předložení povolení, které umožňuje využívat komerční prostory k náboženským účelům (toto povolení jim mohou muslimské úřady kdykoliv odebrat). Bez patřičného povolení jsou pak křesťané svědky toho, jak jsou kostelní lavice, bible i zpěvníky vyhazovány na ulici a páleny. Při vánoční bohoslužbě roku 2000 zabily podomácku vyrobené bomby muslimů desítky křesťanů.⁹

A jak může výše zmíněný scénář dopadnout? Skončí rozdělením populace USA; poslední hradby, která bude zakoušet svody islámské Sirény, která již v té době svedla mnohé americké spojence po celém světě. Muslim – světovládce bude kandidovat na prezidenta. Peníze za ropu budou platit médiím za jeho politickou kampaň. A jestli vyhraje, pak bude svět změněn navždy; bude oddělen od Boha, který je hoden uctívání daleko více, než Alláh koránu. Každý čtenář tohoto scénáře – protestant, katolík, žid, hinduista, buddhista nebo humanista – by se měl sám sebe ptát: „Chci, aby byl svět převálcován islámem?“ Nakonec i ti, kteří pochybují o tom, co tento scénář naznačuje, že se něco podobného může stát, by si měli položit otázku: „Co bych v takovém případě dělal?“ Hlavní strategií muslimů – světovládců je snaha infiltrovat společnost co největším počtem muslimských imigrantů, včetně těch, kteří si nejsou vědomi tohoto scénáře, a dopo-

moci jim ke všemožným výhodám, které jim umožní parazitovat na původní společnosti.

(3) Postupující vliv islámu

Existují i další rafinované záměry. Vraťme se znovu do Anglie. Muslimská organizace chtěla postavit velké islámské studijní centrum hned vedle prestižní Oxfordské university. Muslimové žádali Oxford, aby jim prodal vyhlédnutou část pozemku, kterou si Oxford rezervoval pro své vlastní budoucí rozšíření. Oxford tedy odmítl prodat. Muslimové se nevzdali a vyzvali prestižní muslimský pánský klub, aby nabídl členství princovi Charlesovi. Princ Charles přijal a pochopil, že je od něj jako od nejnovějšího člena klubu očekáváno, že prokáže velkorysost a svým vlivem přinutí universitu, aby pozemek prodala. Princ Charles vyhověl, zatlačil na Oxford a universita nakonec pozemek prodala. A nové Islámské centrum je již nejspíše hotovo. Ještě mnoha jinými způsoby naivní Evropané, kteří si myslí, že prokazují ušlechtilou toleranci vůči náboženství, zvou ve skutečnosti velmi schopné politické vetřelce do své společnosti. Blazeovaní imigrační úředníci ustavičně maří historické vítězství Karla Velikého a Franků u Tours a vítězství Habsburků u Vídně. Naivita a důvěřivost se může stát nejničivějším zradcem.

(4) Stavba mezinárodní mešity za miliardy dolarů a program překladu koránu

Rostoucí vliv křesťanské misie a stovky miliónů křesťanských věřících modlící se ve stovkách tisíců kostelů zemí třetího světa obklopujících muslimský svět neunikly pozornosti muslimských strategií. Bohaté muslimské země začaly vynakládat miliardy na výstavbu mešit ve stovkách zatím nemuslimských měst, o něž v posledních desetiletích neprojevovaly zájem, jen aby dohnaly křesťanskou misionářskou činnost. Stavba mešit byla běžným jevem dlouhou dobu v subsaharské Africe nebo v jižní Africe. Nyní se tak děje

téměř všude v jižní Americe, v Austrálii a Asii. Jedna z největších nově postavených mešit vyrostla v centru Caracasu ve Venezuele. Viděl jsem mešity i v menších městech Brazílie (Juan Pe-soes, Natal, Recife), o velkých městech jako Rio de Janeiro, Sao Paulo a Belo Horizonte ani nemluví. V každé takové mešitě pracuje mulah, který nabízí vyučování islámu také ve školách, na přednáškách a při nejrůznějších společenských příležitostech. Prohlídky mešity jsou připravovány tak, aby vzbudily zájem se tam pravidelně vracet a případně konvertovat. To je základ. A k tomu je korán představován v národních jazycích. Ale nebude to mít negativní efekt?

Muslimští stratégové si vypůjčují křesťanské metody. Křesťanští misio-náři překládali po staletí Nový zákon do stovek jazyků. Muslimští překladatelé nyní také překládají korán do klíčových jazyků nemuslimského světa. Jak jsem už ukázal, korán, na rozdíl od Nového zákona, dělá sám sobě medvědí službu, ale jen u lidí, kteří už nejsou vymý-váním mozku náchylní věřit tomu, že jde o slovo inspirované bohem. Arabsky hovořící muslimové odmítali po staletí překládat korán z arabštiny. Říkali, že je to proto, že žádný jiný jazyk nemůže zachytit význam tak působivě jako arabština. Ale každý, kdo si přečetl korán s otevřenou myslí, musel velmi jednoduše pochopit pravý důvod. Arabští muslimové se obávali, že muslimové jiných jazyků pochopí, jak neuvěřitelně nudný, nezáživně se opakující, velmi násilnický a amorální korán ve skuteč-nosti je. Perští muslimové ale trvali na tom, že chtějí mít svůj vlastní překlad, takže nakonec byl korán přeložen do jazyka farsi a později pro Pákistánci do jazyka urdu. Ovšemže byli všichni varo-vání, aby neočekávali od překladu stej-ně ohromující efekt, jaký má korán v originále. Arabští muslimové se obá-vali, že uslyší sbor hlasů tázajících se: „Co to je? Proč máme o této knize říkat, že je „úžasná“ a „svatá“, když to tak

není? Proč se takové hlasy neozvaly? Až na několik výjimek vedla naprostá nuda, kterou lidé cítili, když se snažili vypořádat s verši koránu, které se ne-záživným způsobem opakují, jsou chu-dé na podstatná jména a přesycené zájmeny k ochraně koránu tak, že umrtvila mysl čtenářů ještě před tím, než dočetli dostatečně daleko, aby po-znali, jak chudý obsah textu ve skuteč-nosti je! Jinými slovy – nuda, kterou každý překlad koránu vyvolává, ho chrání před kritikou jako krunýř chrání želvu! Jednotvárnost rozptýlí pozornost mnoha čtenářů po několika stránkách a nutí je přejít od čtení k méně soustředě-nému listování. Je jednodušší ve „veli-kost“ koránu věřit, než vytrvat a pře-svědčit se. Když jazyky jako farsi nebo urdu jaksi „oslabují“ arabský text, proč ztrácet čas čtením a nenechat mulaha číst arabský text v mešitě a raději si představovat tu posvátnou moc, kterou by člověk cítil, kdyby uměl arabsky. Na druhou stranu ovšem, jak hezky to zní říci, že máme korán ve svém jazyce. Takže arabská nechut k překladu koránu ještě zvýšila vůli překlady nabízet, a to i v evropských jazycích. A znovu opakují, většina Evropanů korán nepře-četla, anebo ho odložila jako nelogický. Nyní je nabízeno množství překladů bez jakékoliv obavy. V mešitách a ma-drasách se korán dál čte arabsky. Pou-ze bohoslužba, která po čtení následu-je, je v jazycích urdu, farsi, indonéštině nebo angličtině. A fakt, že existuje tolik překladů, je využíván jako důkaz „mi-losrdného“ šíření islámu ve světě.

(5) Infiltrovat křesťanské vysoké školy a církve a cíleně svádět křesťanské ženy

Jeden můj pákistánský přítel, křes-ťan, potkal v Londýně hezkého mladé-ho muslima. Protože přítele mylně po-važoval za muslima (znal totiž korán mnohem lépe než mnoho muslimů), začal se vychloubat nečestnou kariérou. Přiznal se ke členství v radikální káhirské společnosti zvané Muslimské bratrstvo a vyprávěl o tom, že byl vy-

26 ZÁPAS O DUŠI

školen a vyvolen k tomu, aby se vmísil mezi křesťany a předstíral čerstvou konverzi ke křesťanství a tím získal respekt v církvi. Znal z paměti ty verše z bible, o kterých věděl, že budou křesťané jejich znalost předpokládat. Naučil se modlit „ve jménu Ježíše“. Ale proč něco takového muslim vlastně dělá? Jeho vysvětlení: Mezi křesťany, kteří chtějí čerstvému konvertitovi od islámu pomoci v nově nalezené křesťanské víře, jsou často dobromyslné a hezké mladé ženy. „Konvertita“ si jednu z nich vyhlédne (přednostně pastorovu dceru) a předstírá romantický zájem. Jestliže dívka zájem opětuje, bude se trpělivě snažit ji svést, dokonce přivést do jiného stavu, oženit se s ní a potom jí řekne: „Rozhodl jsem se vrátit k islámu. Následuj mne!“ Jestliže odmítne, opustí ji a zanechá mladou ženu, její rodinu, přátele a církevní společenství, v šoku. Jestliže se mu nepovede ji svést ještě před manželstvím, nabídne jí sňatek, ožení se s ní, přivede ji do jiného stavu a opustí ji. Jedním z cílů tohoto triku je odradit křesťany, aby důvěřovali opravdovým konvertitům z islámu. Jiným cílem je oslabit přesvědčení křesťanů o schopnosti křesťanství zvítězit nad občasnou konverzí k islámu. Kariéra tohoto speciálně vyškoleného člena Muslimského bratrstva měla záběr od Singapuru, přes Švédsko až po Londýn. Kdosi ho nadšeně přizval do biblické školy v Singapuru. Tam svedl jednu spolužačku. Ona se z tohoto skutku vyznala. Její lítost byla veliká a i on předstíral lítost tak přesvědčivě, že kdosi rozhodl dát mu druhou šanci a zaplatil mu studia na jiné biblické škole ve Švédsku. Tam svedl jinou studentku a byl okamžitě vyloučen. Odcestoval do Londýna a zde potkal mého pákistánského přítele. Ten ho varoval: „Neříkej mi takové věci, jsem křesťan.“ Ten mladík si opravdu myslel, že můj přítel prostě ukazuje, že i on umí dobře předstírat konverzi ke křesťanství a volal: „Jsi fakt dobrý! Nechtěl by ses stát členem bratrstva?“ O minutu později se

přesvědčil, že můj přítel nic nepředstíral. Zbledl. Vždyť vyzradil tajnou muslimskou strategii členovi nepřátelského tábora. Další důmyslné strategie muslimů si zaslouží samostatnou kapitolu.

– Don Richardson –

Tajemství koránu, © 2003

Literatura:

- (1) Maulana Muhammad Ali, Quran (Columbus, OH: Lahore, Inc., USA, 1998), comment 1054.
- (2) Donald McCurry, personal communication to author.
- (3) Ibn Warraq, Why I Am Not a Muslim (Amherst, NY: Prometheus Books, 1995), p. 355.
- (4) Ibid.
- (5) Ibid., p. 351.
- (6) Ibid., p. 352.
- (7) Ibid., p. 351.
- (8) Ibid.
- (9) Indonesia, "ABC News, abcnews.com (accessed December 25, 2000). Note: A search on Google.com for „Indonesia and Christmas Eve and bombs“ returns about 1,200 items.

BBC zpravodajství:

V srpnu 2004 britské bankovní zákony umožnily otevření první islámské banky. Banka neúčtuje úrok a nabízí produkty, které vyhovují islámskému zákonu. Islámský model představuje jedinečnou příležitost alternativního bankovníctví, které se bude zaměřovat na hypotéky realitního trhu a penzijní fondy. Navíc, Spojené království ročně navštíví 1,8 milionů muslimů, kteří budou využívat služeb svých bank.

<http://news.bbc.co.uk/1/hi/business/3547374.stm>

Pavel Kohout: „Proč Al Káida ovládne Evropskou unii“:

http://www.ihned.cz/1-10073040-14716660-000000_d-eb

AUTOGENOCIDA EVROPY

Dick Morris, bývalý poradce prezidenta Clintona, varuje Ameriku v knize Přesilové hry: *Vyhrát nebo prohrát – jakou úlohu hrají velcí političtí vůdci historie*, když pronikání islámu a jeho hrozivá přítomnost v západní Evropě zastrahuje mnoho amerických spojenců od plné podpory například amerického útoku na terorismus v muslimských

zemích. Ve vysílání kabelové televize C-SPAN 2 devátého června 2002 se Morris vyjádřil, že městům jako je Londýn a Paříž nehrozí větší teroristické útoky, protože v nich žijí klíčoví teroristé. To by se mohlo změnit, pokud by Anglie, Francie nebo Německo podpořily Ameriku v rozšíření války proti terorismu, zejména na Blízkém východě.

Publicista Patrick Buchanan, který psával prezidentské projevy Ronalda Reagana a dvakrát kandidoval na prezidenta, vysvětluje, proč muslimská imigrace do západní Evropy v blízké době poroste ještě více. Buchanan píše:

... kromě muslimské Albánie, není jediný evropský národ s takovou porodností, která by mu umožnila přežít v jeho současné podobě do poloviny 21. století. Podle odhadu Spojených národů ubude v Evropě do roku 2050 124 miliónů lidí... V některých evropských zemích již počet pohrbů převyšuje počet porodů. Od dob černého moru nezažila Evropa takový populační kolaps... Jen pro udržení současného poměru populace v aktivním věku (15-64 let) k seniorům (nad 65 let), jenž je 4,8:1, by Evropa musela přijmout do roku 2050 1,4 miliardy lidí.²

Zrychluje se evropský populační kolaps jen kvůli nesčetným potratům, nebo také proto, že mnoho Evropanů považuje rodičovství za nepraktické, protože oba rodiče musí pracovat kvůli vysokým daním z příjmů? Tím se už Buchananův článek nezabývá a přechází k jinému bodu: Odkud přijde oněch 1,4 miliardy potřebných imigrantů? Většina jich přijde ze severní Afriky, středního východu a z bývalých kolonií starých impérií... Maročané se vrací do španělských měst, ze kterých byli jejich maurští předkové vyhnáni v roce 1492. Islám začal znovudobývat Evropu...

Tak, jak se na jedné straně křesťanské kostely v Evropě vyprazdňují, tak se mešity zaplňují. V Německu je již 2000 mešit a ve Francii žije 5 miliónů muslimů. Navíc se odhaduje, že každý

rok přichází do Evropy na půl miliónu ilegálních přistěhovalců.³

Buchanan předpovídá Evropě zlovestnou budoucnost:

Rasové nepokoje vypukly ve městech střední Británie – Bradfordu, Burnley Oldhamu a Leedsu. V Paříži udeřili tvrdě Alžírčané na fotbalovém hřišti během hry s Francií.

Skandovali jméno Usámy bin Ládina a vyděšení Pařížané se zamykali ve svých bytech.⁴

Dick Morris hlasitě varoval ve vysílání C-SPAN 2:

Rostoucí síla islámu v západní Evropě přispívá k obnovení evropského antisemitismu.⁵

Kdo ví, zda měl Morris na mysli článek Jeffa Jacobyho „The Canary in Europe's Mine“ (Kanárek v evropských dolech), který se objevil v Boston Globe 28. dubna 2002. Jacoby napsal:

Po celé Evropě se zvedají kameny a hadi nenávisti se bez zábran plazí k Židům. V Belgii zbili gangsteři vrchního rabína a kopali ho do obličeje. Do dvou synagog v Bruselu byly vhozeny zápalné bomby, v Charleroi se pářilo z automatických zbraní... na židovského studenta Ješivy, který četl Žalmy o sabbatu. Nikde však nevzplály plameny antisemitismu tak divoce, jako ve Francii. V Lyonu najelo auto s náloží na synagogu. V Montpellier byly hozeny zápalné bomby do židovského náboženského centra. Zápalné bomby byly rovněž vrženy do synagog ve Strasbourgu, Marseille a do židovské školy v Creteil. V Toulouse byl napaden molotovovými koktaily židovský sportovní klub.⁶

Poté, co vylíčil alespoň deset případů hanebného řádění, uzavírá Jacoby:

Antisemitismus byl odnepaměti součástí evropské společnosti s výjimkou periody, kdy vyšly najevo hrůzy holocaustu ... a Evropa se opět vrací do starých kolejí. Někteří Evropané jsou šokováni, ale nejběžnější reakcí je samolibé prohlášení ... stala se politová-

28 ZÁPAS O DUŠI

níhodná chyba. Násilí, namířené dnes proti Židům, bude zítra namířené proti křesťanům.⁷

Jacoby se nezmiňuje, že násilí v případech zmíněných útoků páchají muslimové. Pokud chtějí dělat špinavou práci neonacisté a skinhedi, proč by si měli muslimové špinit ruce? Ale nenávist k Židům a Izraeli, kterou sdílejí neonacisté, skinhedi a muslimové, se může stát vzájemnou dohodou a policejní složky by měly být připraveny.

Antisemitismus leží pod Evropou jako černouhelná sloj. Někde je skrytý v hloubce, jinde vystupuje na povrch. Nacisté ve 30. letech 20. století přeměnili sloj antisemitismu v Německu v povrchový důl. Komunisté ji bagrovali po celé východní Evropě téměř století. Nyní budou radikální muslimové v pokušení zapálit v této sloji podzemní oheň. Západní Evropa je neovladatelný Titanik tragicky sevřený ledovci autoritativního islámu. Ani Morris ani Buchanan nenavrhují, aby Amerika změnila kurz a pokusila se o záchrannou akci. Jak by mohla tak mladá země pomoci starší společnosti, která sama sebe vnímá jako vrcholek pyramidy moudrosti? Aby byla americká pomoc Evropou akceptována, musela by být nabídnuta delikátnější cestou. Možná takové obratnosti nejsme schopni. Ale jestliže najdeme způsob, jakým poskytnout pomoc, kterou Evropa akceptuje, tak pomozme. Potíž je v tom, že stejný ledovec proráží trup naší vlastní lodi.

– Don Richardson –

Tajemství koránu

Vydal Regal Books

Ventura, CA. USA

© 2003 Všechna práva vyhrazena

Literatura:

- (1) Dick Morris, „Booknotes: Power Plays,“ C-Span 2, June 9, 2002.
- (2) Patrick Buchanan, „Forum“, USA Today, March 5, 2002, n.p.
- (3) Ibid. 4. Ibid.
- (5) Dick Morris, „Booknotes: Power Plays,“ C-Span 2, June 9, 2002.
- (6) Jeff Jacoby, „The Canary In Europe's Mine,“ Boston Globe, April 28, 2002, n.p. 7.

DUCHOVNÍ VÁLKA

Nezapomínejme, že radikální islám vyhlásil džihád dávno před 11. zářím 2001. Během dvaceti let, od roku 1981 bylo spácháno 7.581 muslimských teroristických útoků z celkového počtu 9.737 teroristických útoků ve světě. Současná válka s terorismem vlastně začala v r. 1979, když Íránci obsadili americkou ambasádu v Teheránu, kde drželi 444 amerických rukojmí. Když muslimové viděli, že nedosáhnou svého, bombardovali v r. 1983 americkou ambasádu v libanonském Bejrútu. Tam zahynulo 63 Američanů a tentýž rok bylo zabito 240 mariňáků. Tak byla zahájena sezóna protiamerických útoků. Ostatní muslimové se přidali. Lybijci způsobili výbuch kavárny v Berlíně, kde se scházeli američtí vojáci, v r. 1988 mají na svědomí výbuch civilního letadla Pan-Am nad Lockerbie ve Skotsku. První útok na Světové obchodní centrum v New Yorku byl v r. 1993. V r. 1996 výbuch zničil Khobar Towers, americké armádní centrum v Saudské Arábii, kde přišlo o život dalších 19 Američanů. O dva roky později byly napadeny najednou ambasády v Nairobi, Kenya a Dar es Salaam v Tanzanii. O život přišlo 224 lidí a vážně bylo zraněno kolem 4,5 tisíce dalších. V roce 2000, když námořní loď USS Cole doplňovala palivo v Adenu, v Jemenu, sebevražedný člun zasáhl námořní plavidlo a o život přišlo 17 námořníků. A konečně 11.9. 2001 zahynuly tisíce zaměstnanců Světového obchodního centra v New Yorku a další zaměstnanci Pentagonu. Teprve po této události Amerika reagovala!

Muslimové jsou přesvědčeni, že Amerika je velký satan a jejich víra v Al-láha bude odměněna za každý zásah proti Americe. Jsou přesvědčeni, že chvíle nastolení světové islámské teokracie nastala. Že je namířena proti všem, si díky politické ohleduplnosti uvědomuje málokdo. Jde o náboženský konflikt, který dnes ohrožuje celý svět.

Islám je nejrychleji rostoucí náboženství v Británii; ve Francii je každý čtvrtý pod 25 let muslimem; Německo má své problémy s gastarbeitery; Rusko čelí islámské revoluci na několika frontách ... Svět se změnil. Válka s terorismem je duchovní střet světů a konflikt může zasáhnout každého, kdo nevyznává Alláha jako jediného boha.

– Bill Bathman –
Tempe, Arizona, Srpen 2004

HUDBA OČIMA (a hlavně ušima) KŘESTANA

Tento článek vznikl z mých poznámek sloužících jako příprava na seminář, který proběhl na mládežnické konferenci v Čenkovicích v srpnu 2003. Čerpal jsem z různých překladů bible, Biblického slovníku od Adolfa Novotného, několika článků a diskusí na www.krestanskesbory.cz a především z vlastních vzpomínek a zkušeností. Vybavily se mi také některé knihy a články zabývající se podobným tématem, které jsem v minulosti četl, ale ona minulost je již natolik vzdálená, že si ani nevybavuji, kdo je napsal. Citáty novozákonních veršů jsou z překladu NBK. Často se v textu nachází termín „kapela“. Dosaďte si prosím za tento termín cokoli vám v daném místě bude hodit a co je vám blízké – hudebník, muzikant, zpěvák, interpret, autor, skupina, orchestr, sbor atd. Bylo by dost obtížné všude vypisovat tyto možnosti, proto jsem se omezil na krátký výraz „kapela“. Tolik tedy na úvod a nyní již k vlastnímu tématu:

Jsem si vědom faktu, že v této oblasti nelze stanovit žádný definitivní závěr, protože pohled každého z nás na úlohu hudby v našich životech je individuální. Nekladu si tedy za cíl určit jakási pravidla hry, ale snažím se interpretovat vlastní zkušenosti a biblická místa, která se k dané problematice vztahují. Nejprve se podívejme na zmínky, které nacházíme v bibli.

Ve Starém zákoně můžeme najít poměrně mnoho míst týkajících se našeho předmětu. Někde vidíme zpěv a hudbu jako prosté vyjádření radosti nebo žalu, jinde se jedná o doprovod bohoslužeb. V 1Pa 25/1 se například můžeme dočíst, že David přidělil službu synům Asafovým, aby vyhlašovali proctví při citaře, harfě a cimbálech k chvále a oslavě Hospodina. Jiné verše nám říkají, že chrámoví zpěváci a hudebníci byli postupně rozdělováni a organizováni, když nakonec vytvořili zvláštní hierarchii čítající až 24 tříd a cechů. Zjednodušeně však můžeme rozeznávat:

a) zpěváky, kteří s některými hudebníky udávali takt

b) hudebníky hrající na loutnu ke zpěvu vysokému (pravděpodobně ženskému – 1Pa 15/20, Ž 46/1)

c) hudebníky hrající na harfy a nástroje strunné ke zpěvu nízkému (pravděpodobně mužskému – Ž 6/1 a 12/1)

d) kněžské trubače (1Pa 15/24)

Jinak máme ve SZ zmínky o nástrojích strunných (např. citara, harfa, loutna, housle), dechových (píšťala, truba, rohy) i bicích (bubny, cimbály – ve skutečnosti činely).

Zpěvy byly většinou jednohlasé nebo antifonální (jedna skup. zpěváků odpovídala druhé), přičemž nebyla v popředí ani tak melodičnost, jako spíše rytmičnost.

Tak, jak máme dnes tendenci oddělovat od sebe písně tzv. světské a duchovní nebo náboženské, tak ve SZ době se hranice mezi těmito kategoriemi do značné míry stírala. Proroci často používali světské písně jako prostředek k vyjadřování duchovních pravd a celý život byl tak úzce spjat s náboženstvím, že se dalo těžko určit, co je ještě duchovní a co už světské.

Nesmíme zapomenout na Píseň písní (Píseň Salamounovu), která byla čtena jako součást židovských bohoslužeb při velikonočních svátcích. Židé ji chápali jako alegorickou píseň, která na

30 ZÁPAS O DUŠI

vztahu muže a ženy ukazuje vztah Hospodina k Izraeli. Kraličtí bratři ji vykládají jako oslavu lásky mezi Kristem a jeho církví. Ale i kdybychom brali Píseň písní jen jako knihu pojednávající o lásce mezi mužem a ženou, můžeme jen s vděčností děkovat Bohu, že mezi svatými knihami nám dal také tak krásná slova lásky!

V NZ už tolik zmínek o hudbě a zpěvu nemáme. Především je to verš Ef 5/19 Mluvte k sobě navzájem v žalmech, chvalozpěvech a duchovních písních. Zpívejte a hrajte svým srdcem Pánu. V 1K 14/26 si čteme o řádu v místních sborech apoštolské doby: Když se scházíte, každý z vás má žalm, má vyučování, má jazyk, má zjevení, má výklad. Ať se to všechno děje k budování. V Ko 3/16 je další záznam:

◆ *Ať ve vás bohatě přebývá Kristovo slovo ve vší moudrosti. Vyučujte jedni druhé žalmy, chvalozpěvy a duchovními písněmi. S vděčností zpívejte svým srdcem Pánu.*

Některé jiné verše obsahují popisná sdělení, která nám ukazují, že hudba a zpěv měly v prvotní církvi svoji nezastupitelnou úlohu a další novozákonní místa nám přímo citují duchovní písně tehdejší doby. V L 1/46-56 máme známou Mariinu píseň (tzv. „Magnificat“), v L 1/68-79 Zachariášovu píseň (tzv. „Benedictus“) a další příklad nacházíme v 1Tm 3/16, kde je citován úryvek staré křesťanské písně o Kristu.

Všechny biblické zmínky o zpěvu a hudbě nám určitě hodně napovídají o funkci duchovní hudby, ale v žádném případě z nich nelze odvozovat nic závazného, co se její formy týče. Ta se totiž měnila v závislosti na vnějších vlivech, jako např. kulturních a sociálních aspektech doby a místa, ovlivnění okolními národy a podobně. Na základě výše uvedeného se tedy můžeme pokusit duchovní píseň definovat jako píseň, která chválí Pána a s vděčností mu děkuje, popisuje Kristův charakter a slouží k vzájemnému vyučování a budování křesťanů.

Pojem tzv. „křesťanské hudby“ se vžil mezi věřící i nevěřící veřejností jako označení pro hudbu provozovanou křesťany, která splňuje aspoň některé z výše uvedených vlastností duchovní hudby orientované na Boha. Tento pojem samozřejmě nic neříká o formě, ale asi není žádným překvapením, že v tomto směru existuje spousta předsudků. Pojem „křesťanská hudba“ není rozhodně měřítkem kvality, i když ani toto tvrzení není tak úplně bez problémů. U křesťanů jsem se mnohokrát setkal s názorem, že na kvalitě nezáleží, hlavně, když je to (zjednodušeně řečeno) potichu a o Bohu. Jinde jsem dokonce přišel do styku s věřícími, kteří naprosto otevřeně odsuzovali poměrně dobré muzikanty, že se jenom vytahují a povyšují nad ostatní a naopak vyzdvihovali neumětelství druhých, protože ti určitě s vděčností v srdci chválí Pána. Upřímně řečeno, naše nevěřící okolí na tom s objektivitou hodnocení není o nic lépe. Ateisté se často dívají s despektem na dobré křesťanské skupiny, aniž by zkoumali jejich kvalitu. Křesťanství samo o sobě jako by pro ně bylo „dostatečnou zárukou“ nekvalitní hudby.

Přiznám se, že mám trochu strach z programově křesťanských kapel a interpretů. A to především z toho důvodu, že tyto kapely a interpreti mají někdy sklon používat evangelium tak trochu jako „kladivo na čarodějnice“. Jejich texty mají často charakter bezhlavé agitace, což mívá za následek odrazení velké části posluchačů od hlubšího zabývání se vším, co má s křesťanstvím cokoliv společného. Písněové texty se zaměřením na Boha se mají dělat několikerým způsobem. Mohu celý text poskládat ze všeobecně přijímaných a pravdivých frází, které už někdo přede mnou formuloval. Pokud k tomu přidám snadno zapamatovatelnou melodii, má taková písnička ambice zlidovět a sloužit ke společnému zpěvu třeba na mládeži. Mohu s tím i vystoupit a pokud to bude na církevní půdě, tak proč ne. Problémy nastávají teprve s nevěřícími

ZÁPAS O DUŠI 31

posluchači. Především v případě písní, jejichž text je napsán ve 2. osobě a posluchače nabádá k tomu, aby se smířili s Bohem a stali se křesťany. Takový text je často urážlivý, posmívají se jeho formální nedokonalosti, nerozumí mu, ale hlavně to interpretovi nevěří. Tady totiž obvykle chybí nebo není příliš zřejmý osobní prožitek.

Pak ale můžete napsat písničku, která zdánlivě o Bohu vůbec nebude. Bude to vaše osobní vnitřní výpověď popisující vaše vidění věcí a situací, kterými procházíte, včetně krizí a nezdarů, ale ve světle vašeho poznání Pána Ježíše Krista. Pokud žijete s Bohem, tak se to nakonec v té písničce projeví. Třeba jenom v náznaku, ale bude to tam. Nemusíte si vůbec říkat „křesťanský interpret“ a svou hudbou můžete lidem Boha přiblížit víc než pomocí těch nejvyzkoušenějších a nejpravdivějších frází. A pokud to dokážete odzpívat přesvědčivě, posluchači vám to určitě uvěří. Mozaiky prožitků a obrazů, které na Boha ukazují tak, aby o tom posluchač musel přemýšlet, jsou mi nejbližší. Hodně křesťanů pak sice namítá, že to už není „křesťanská hudba“, ale to mně osobně nevádí. Mám za to, že hudba je jen jedna a kdo ji chce škatulkovat, budiž mu přáno. Můžeme mít sebekrásnější a ty „nejduchovnější“ písně, ale když nám nikdo nebude věřit, že obsah textu opravdu prožíváme, je to na nic. Pro nás je evangelium něčím osobním, blízkým a důvěrně známým, ale pro nevěřící posluchače je to pouhé církevní dogma, urážející jedny a vedoucí k posměchu druhé. Naše písničky nemají šanci změnit tento fakt. Jedině Bůh má tu moc, aby proměnil myšlení nevěřícího člověka, nesnažme se mu tedy fušovat do řemesla. Čímž nechci říct, abychom o Něm přestali vydávat svědectví, to zůstává naším prvořadým posláním a myslím, že to většina z nás zanedbává. Jenom bychom se měli občas zamyslet nad tím, jestli naše domnělé „nesení evangelia“ spíš Božímu dílu neškodí.

Každý druh umění působí už ve své podstatě především na emoce posluchače. Žádná písnička nemá sama o sobě takovou moc, aby se posluchač v údivu posadil na zadek a jsa přemožen uvěřil v Boha. Dokonce nemá ani takovou účinnost jako osobní kontakt s člověkem a osobní svědectví. Ale může být prvním impulsem, po kterém posluchač začíná přemýšlet o smyslu svého života. Nicméně znovuzrození člověka bude vždy ve finále záležitostí Boha samotného. Nechci vzbudit dojem, že písnička by měla být za každou cenu plná obrazů a mnohoznačných vyjádření. Při poslechu jedné písně na večeru zpěvu poslední konference v Brně mě úplně mrazilo a byla to přitom jasně formulovaná chvála vzdávající Bohu. Ta píseň byla napsána i interpretována tak opravdově, že mě mé počáteční emocionální mrazení dovedlo nakonec až k děkuvné modlitbě. Chci tím říct jednak to, že není až tak důležité, jestli je text přímý nebo obrazný, ale především musí být autentický. A za druhé na tomto příkladu vidíme, že hudba opravdu působí prvotně na city člověka, druhotně můžeme intelektem hodnotit provedení a aranžmá, tělo může reagovat pohybem do rytmu nebo potleskem, ale to všechno nebrání tomu, aby v důsledku byl povzbuzen a motivován náš duch.

Od roku 1989 můžeme bez problémů pořádat evangelizace a koncerty. Společenské klima se ale během posledních 14ti let dost výrazně změnilo. Lidé měli začátkem 90. let zájem o křesťanství. Často z pouhé zvědavosti nebo ze sympatií zapříčiněných jeho omezováním a potlačováním komunisty. Nebyl problém jít třeba na vysokoškolské koleje, uspořádat koncert a naplnit sál. Když jsme něco podobného zkoušeli o deset let později, přišlo nám asi třicet lidí, ze kterých bylo dvacet od nás ze sboru a zbylí studenti se věnovali více kulečníku, než vlastnímu koncertu. A to si troufám tvrdit, že hudební úroveň byla rozhodně vyšší než v roce

32 ZÁPAS O DUŠI

1990. Tyto zkušenosti mě přivedly k závěru, že pokud chceme oslovit publikum mimo církevní půdu, nezbyvá nám nic jiného, než si najít vlastní originální rukopis jak hudební, tak textový, a tvořit zajímavé písničky, pracovat na sobě po stránce kvality interpretace a v neposlední řadě také vypilovat organizaci kapely. Můžete mít sebelepší repertoár, ale když vám nikdo nezorganizuje koncert a neseženete peníze na nahrávání ve studiu, nikdo se o vás nedoví. S tou kvalitou interpretace to sice není úplně zásadní, ale neměli bychom na to hřešit. Ne každý má takové charisma jako Sváťa Karásek, aby lidem nabídl okázale diletantský „pub gospel“ a uspěl s tím. Musíme si zvyknout, že naše křesťanství nebude to, co posluchače láká do sálů, ale naopak je odrazuje. Svě posluchače si získáme jedině tím, že jim nabídneme hodnotný hudební zážitek. Na podium je potřeba jít s vědomím, že se nabízíme Bohu k použití na Jeho díle. On je schopen udělat zázraky. Nemám s tím vlastní zkušenost, ale dokážu si představit, jaká úskalí může přinášet kariéra kapely úspěšné v širším měřítku. Chce to určitě silné modlitební zázemí a intenzivní život s Bohem. Může nastat komerční tlak na to, aby taková kapela své křesťanství vyřadila úplně ze svých písniček nebo může být lákána na jedno podium s kapelami, které se otevřeně staví proti Bohu.

Jako rozšíření tohoto oddílu doporučuji si přečíst článek Václava Dobiáše „Hudba a evangelizace“, který je přístupný na www.krestanskesbory.cz a stránce sboru Žamberk.

Chtěl bych se také krátce dotknout jednoho poměrně zažitého mýtu o strašákovi jménem rocková hudba a podívat se na vlivy některých forem hudby na lidský organizmus. O rocku už bylo křesťany popsáno mnoho papíru a i když se může zdát, že už jsme si na toto téma všechno řekli a shodli se na tom, že se nikdy neshodneme, vedeme vášnivé diskuse pořád dokola. Někdo

doslova svolává oheň pekelný na všechno s rockovou visačkou, jiní se nebojí překrucovat fakta a výroky rockových hudebníků, aby je dostatečně demonizovali a další naopak v zápalu boje nevidí rizika, která s sebou některé kapely a interpreti skutečně nesou a brání tu svoji pravdu hlava nehlava. Tady je třeba znovu připomenout, že osobní zkušenosti, ať už je prezentuje kdokoli, nemusí stoprocentně platit pro každého jako univerzální návod k použití. Zároveň platí, že pokud o něčem pronáším jakékoli výroky, měl bych danou problematiku alespoň trochu znát. Ne nadarmo se říká, že rock je psí bouda pro všechna psí plemena a tak po stránce stylové je tato oblast tak široká, že nelze nikdy mluvit o rocku jako celku. Když se otevřeně podíváme na ta rizika, uvidíme, že za některými, především hard rockovými a metalovými kapelami nepochybně je satanismus a okultismus, přestože v 90 procentech případů jde pouze o klišé dokonale připravené marketingovými manažery kapel. Image „divokých a zlých rockerů“ prostě přitahuje posluchače, hlavně z řad teenagerů. Mně osobně to připadá (i když pominu to, že jako křesťan jakoukoli podporu Satana nepřijímám) poněkud nevkusné a trapné, ale co naplat, bilance prodejů CD nosičů ukazují, že to funguje. Samozřejmě si nebudu kupovat CD někoho, kdo vykřikuje do médií výroky typu „kdyby Satan existoval, byl by mým žákem!“ Mám k tomu úplně pragmatický důvod. Přece nebudu podporovat podnikání někoho, kdo otevřeně podporuje Satana, byť třeba ani neví, s čím si zahrává. Nehledejte v tom žádnou magii, opravdu nejsem přesvědčen o tom, že by na mě mohl Satan působit nějakou negativní energií skrze poslech nahrávky takových kapel. Ale zase říkám, že je to pouze můj pohled a nedělám z toho dogma. V autě nevypínám rádio, když slyším Highway to hell od AC/DC. Vzhledem k tomu, že po dálnici do pekla se řítí většina lidské populace, museli bychom pak „vypnout“

celou společnost. Chris Rea zpívá v Road to hell o dálnici M25 kolem Londýna a když jsem po ní několikrát jel, dával jsem mu za pravdu. Kvůli extrémnímu provozu se jí přezdívá největší parkoviště na světě. Nemůžeme tedy za každým peklem v textu hned vidět Satana. Ohledně různých studií o působení určitých rytmů a frekvencí na hormonální činnost organismu – uznávám, ano, pravidelný rytmus spojený s nadměrnou hlasitostí a celkovou vzrušující atmosférou rockových koncertů může u někoho vyvolávat určité extatické stavy. Ale podobné reakce organismu vyvolává také třeba rychlá jízda autem nebo různé adrenalinové sporty a nikdo z toho vědu nedělá. Předpokládám, že máme trochu sebekázně, abychom těmto vlivům nepodlehli.

Pro aktivní muzikanty je naopak naprostou nutností, aby poslouchali co nejvíc hudby, chodili na koncerty a vstřebávali hudební postupy, kytarové rify, rytmickou stavbu písniček a skladeb, linky jednotlivých nástrojů a využívali toho k obohacení svého vlastního hudebního projevu. Tzv. new age music je označení hudební, nikoli ideologické. Nemám informace o tom, že by se protagonisté tohoto stylu (např. Vangelis nebo Enya) ke sjednocení náboženství pod nadvládou Antikrista hlásili. Pod nálepkou new age music bývá zařazována i relaxační a stimulační hudba používaná lékaři jako nástroj alternativní medicíny sloužící k odbourávání depresivních stavů a různých dalších psychických i fyziologických poruch. Funguje na základě přeladění mozku na nižší frekvenci, kdy lidský organismus odpočívá a člověk otevírá své podvědomí. Ne všechno v této oblasti dokážeme exaktně vysvětlit. Proto je namísto zvýšená opatrnost. Znovuzrozený člověk by se měl vyhýbat jakémukoli duchovnímu působení, které není z Boha. Protože s touto hudbou nemám vlastní zkušenosti, doporučuji přečtení tématu „křesťanská hudba“ v diskusním fóru na www.krestanskesbory.cz, kde

se touto problematikou zabývá Vašek Dobiáš alias Ichtys.

Obecně platí, že posluchač jde na koncert dobrovolně a vybírá si tedy hudbu podle svého vkusu. Na církevní půdě ale toto pravidlo většinou nefunguje. Pokud je hudební vystoupení součástí bohoslužeb nebo sejití celého sboru, je obecenstvo tak různorodé, jak jen si lze představit. A v tom bývá kámen úrazu. Že tato různorodost společně s netolerancí dokážou dělat divy, asi nemusím nikomu vykládat. Tuto situaci nelze řešit útoky hlavou proti zdi. Myslet si, že založím kapelu a celý sbor bude jásat nadšením, je naprostá utopie. Znáám pár případů kapel, které našly ve svém sboru podporu. Byl jim poskytnut prostor pro zkoušení, sbor se také postaral o nástroje, aparaturu a někdy i nahrávání. Ve finále vše skončilo spory, protože sbor chtěl přirozeně svoji investici kontrolovat a ovlivňovat hudební počínání té kapely, což dost dobře nejde. Z vlastních zkušeností vím, že je vždy lepší začínat raději skromně, než si nechat všechno koupit a pak se u každé písničky bát, co na to řeknou ve sboru, až to uslyší? Na druhou stranu nezávislost něco stojí a není to vůbec snadné. Pro ty z vás, kdo nemají představu, o čem konkrétně píším, mám malý přehled nákladů: Úplně nejobyčejnější elektrická kytara plus kombo, kabely, ladička a nějaký ten efekt stojí minimálně 10.000 Kč. Pokud ale uvažujete o rozumné investici, tak na těch deset tisíc okamžitě zapomeňte a počítejte s nejnižší možnou hranicí ležící na dvojnásobku výše uvedené sumy. Bicí včetně činelů, stojanů, blan, stoličky a sady paliček začínají na 20.000 Kč, pokud se budete držet hodně při zdi. Co se zpěvu týče, tak obyčejný powermix pro 4 mikrofony a 2 linky pro akustickou kytaru nebo klávesy, s výkonem dostatečným na prostor pro 30 – 50 posluchačů stojí od 15.000 Kč výš, dvě reprobodny plus dva monitory k tomu obnášejí dalších 30.000 Kč a čtyři mikrofony se stojany a kabely ještě 15.000

34 ZÁPAS O DUŠI

Kč navrch. Takže když si představíme kapelu s obsazením dvě kytary, basa, bicí a zpěv, je potřeba, aby se v kapele sešlo celkem 140.000 Kč, což není rozhodně málo. Nahrání alba a vylovování 500 kusů CD vyjde minimálně na 50.000 Kč, takže teď už asi vidíte, že bez velkého nadšení nebo bohatých sponzorů to snad ani nejde. Opět připomínám, že nechci nastavovat nějaká pravidla, určitě existují kapely, které by bez pomoci sboru ani nebyly a třeba se ve své tvorbě ani nemusí cítit omezovány, jenom upozorňuji na pravděpodobná nebo možná rizika. Zároveň chci vyjádřit vděčnost všem sponzorům, ať už to jsou jednotlivci nebo celé sbory, kteří nějaké kapely podporují i přes výše uvedená rizika a zvláště pak těm, kteří ke svému sponzorství přistupují s důvěrou v muzikantův talent, vkus i úsudek a tím pádem bez omezování jeho tvorby.

Jak jsem již uvedl, neexistuje závazné biblické kritérium pro formu hudebního vyjádření. Můžeme na tuto problematiku vztáhnout některé verše pojednávající o pohoršení a vzájemné lásce mezi křesťany. Ty ale samozřejmě platí obecně pro nás všechny a nelze je tedy používat pouze jako adresný nátlakový nástroj proti „odbojným“ muzikantům. Občas by v písničkách prezentovaných ve sboru měla být obsažena také kritika některých jevů v církvi. Hudba a zpěv má sloužit k budování sboru (1K 14/26), což bez napomínání nejde. Na druhou stranu každý hudebník vystupující ve sboru by měl toleranci nejen vyžadovat od posluchačů, ale také ji vůči nim projevovat společně se zájmem o celý chod sboru a nejen o ten svůj píseček. Jedině tak bude naše tvorba a interpretace mít kromě duchovních, hudebních a textových kvalit ještě význam řečnické osvětový a potom i konzervativní posluchači začnou poznávat, že duchovní píseň může mít v podstatě jakoukoliv formu. Na závěr tohoto oddílu ještě přidávám doporučení k prostudování dalšího článku Vaška Dobiáše,

a to „Hudba jako služba v církvi“, který je opět dostupný na:

<http://www.krestanskesbory.cz>

a stránce sboru Zamberk. Pokud jste dočetli až sem, hledáte vlastní postoj k hudbě nebo muzikantům a čekali jste, že Vám tento článek ukáže cestu, musím Vás zklamat. Znovu opakuji, že to všechno jsou pouze mé zkušenosti, které sice mohou, ale také nemusí mít vždy obecnou platnost. Ty své zkušenosti si musí prožít každý osobně. Ale přesto si dovolím shrnout výše uvedené do několika pravidel, která jsou podle mě pro muzikanta pohybujícího se v křesťanském prostředí zásadní:

1) Pokud nic nedělám a říkám, že je to kvůli netoleranci sborového prostředí, jsem pokrytec, protože pokud to myslím vážně a muziku nebo cokoliv jiného chci dělat a mám v tom jasno, tak mě žádné vnější vlivy nemůžou odradit.

2) Zaseknout se na místě, říkat si, že to, co dělám, je už dost dobré a neusilovat o další zdokonalení, je vždycky začátek konce. Sebekritika je motorem vývoje. Na kompromisy, které stejně dávají výsledky jenom krátkodobě a nikdy nepřinesou radost z toho, co děláme, je vždycky dost času.

3) Je důležité vydávat energii jenom na to, o čem jsme fakt přesvědčení a za čím si stojíme. Nelze dost dobře dělat hudbu na zakázku: „... tady, bratře, přidejte trochu staré dobré zprávy, sem kapku soucitu, doprostřed deset deka naděje, támhle to opepřete špetkou pekelného ohně a hlavně si to ztište...“. Pokud se cítíme jako ten špatný správce, který zahrabal svěřenou hřivnu do hlíny a nechal ji ležet ladem, aby nic neriskoval, je někde chyba, kterou je třeba napravit.

4) Služba Bohu je určitě skvělé životní motto, ale jestli je ta nebo ona činnost službou, určí jedině On tím, že si ji použije ke svému dílu. Jinými slovy bychom se měli snažit všechno (nejen hudbu) dělat tak, abychom to mohli nabídnout Bohu k použití, ale nesnaž-

me se vymýšlet formální kritéria pro to, co je Bohem použitelné a co ne.

5) Musíme se smířit s tím, že všichni automaticky hodnotíme to, co je nám prezentováno. Je hodně křesťanů, kteří svoje soudy bez okolků říkají nahlas a někteří „zasloužilí spoluvěřící“ mají velmi blízko k tomu, aby cokoli se jim nelíbí, okamžitě kritizovali a odsuzovali s razancí sobě vlastní. Takových lidí bylo mezi námi vždycky dost a nevidím důvod, proč by tomu mělo být v budoucnu jinak. A nemysleme si, že jsou jenom mezi starší generací. Reakce na podobné útoky, která se mi nejvíc osvědčila, je neopětovat jejich „sympatie“ stejnou mincí.

6) Přejme si, aby křesťané tvořili hodně dobré nové hudby a také kvalitně interpretovali tu, která již existuje. Čím víc interpretů, kapel a sborů složených z křesťanů bude, tím lépe pro nás všechny a tím víc hudby si bude moci Pán Bůh ve své svrchovanosti použít.

7) Nepřestávejme Bohu děkovat, že nám svěřil tak úžasný dar, jakým hudba bezesporu je.

Zdravé hlasivky, co nejméně praktických strun a zlomených paliček přeje
– Neklan Herold –

KAZATEL A VEDOUcí CHVÁLÍcÍ SKUPINKY

V jednom sboru byl kazatel a vedoucí chválicí skupinky, kteří si zrovna nepadli do oka. Bylo to zjevné i při bohoslužbách. První týden kázal kazatel na téma závazku, jak bychom se měli věnovat službě Bohu. Vedoucí skupinky zvolil píseň „*Se mnou nikdo nepohne.*“

Druhý týden kázal na téma desátků a jak bychom všichni měli s radostí přispívat na dílo Páně. Píseň, kterou vedoucí chval zvolil, se jmenovala „*Ježíš za vše zaplatil.*“

Třetí týden bylo kázání na téma pomlouvání a jak bychom si všichni měli dávat pozor na jazyk. Vybraná píseň byla „*Tu starou dobrou zprávu.*“

Tak vše pokračovalo dál a kazatel začal být značně otrávený. Následující neděli oznámil kongregaci, že uvažuje o své rezignaci. Píseň, která zazněla tentokrát, měla název „*Příteli, proč ne dnes?*“. A tak se stalo, že kazatel rezignoval. Na rozloučenou ve sboru řekl, že to byl Ježíš, kdo ho k nim přivedl a je to Ježíš, který ho vede jinam. Vedoucí chval vybral píseň „*Ó jak věrný přítel Ježíš.*“ – internet –

BOŽÍ UZDRAVUJÍCÍ MOC

Když čteme evangelia, která zaznamenávají život Pána Ježíše Krista tady na zemi, zjišťujeme, že přibližně dvě třetiny těchto záznamů se týkají uzdravování nemocných. Pán Ježíš uzdravoval téměř všude, kam přišel.

Když čteme o životě prvotní Církve, vidíme, že i tam patřilo uzdravování nemocných k běžným událostem. Petr, Pavel, Filip a jiní apoštolové měli moc uzdravovat a dokonce i křísit z mrtvých. Tak to Pán Ježíš chtěl a tak to zařídil.

Jsou věřící lidé, kteří si myslí, že stejně i dnes by v Církvi měly existovat podobné projevy Boží uzdravující moci, a někteří jdou až tak daleko, že tvrdí, že věřící člověk by vůbec neměl mít zapotřebí lékařské pomoci, že by ho vždycky měl uzdravit Bůh prostřednictvím víry. Jiní zase říkají, že dar uzdravování dnes neexistuje, a někdy to zní tak, jako by s Boží mocí uzdravit vůbec nepočítali.

Toto je však naprosto nesmyslný konflikt, vytvořený lidskými názory stavějícími se nad Boží slovo. Obě dvě strany se snaží vtěsnat Pána Boha do svých předsudků a do lidské logiky. Bůh se však podobnému uvažování vymyká, protože je svrchovaný, mocný a ve své velikosti nedostupný. Stejně tak Boží Duch jedná v souladu s Boží vůlí naprosto svrchovaně.

Nevidím konflikt mezi uzdravením Boží mocí prostřednictvím víry a léčením za pomoci nejmodernějších objevů

36 ZÁPAS O DUŠI

medicíny. Evangelista Lukáš byl lékařem. Můj věřící otec byl lékařem. Po celém světě jsou tisíce věřících lékařů, ošetřovatelů, chirurgů a zdravotních pracovníků. Tito lidé jsou přesvědčeni o možnostech moderního lékařství, a zároveň jsou neméně přesvědčeni o nesmírné moci Boží. Roentgen je fantastický vynález. Moderní lékařské přístroje jsou něco úžasného. Dr. Jiří Mrázek ve své knize „Kde začíná budoucnost“ hovoří v jedné kapitole o „příslibu medicíny“. Nesmírně poučné. Dnešní věda a technika umožňuje neslýchané věci. Avšak zároveň si uvědomujeme, že když se člověk skloní k tiché modlitbě a ve víře se spojí se svým Stvořitelem, Bohem, je tu něco ještě daleko vyššího a úžasnějšího než i ty nejmodernější lidské objevy a vynálezy. Duchovní svět je jiná dimenze a dopouští se nesmírné chyby každý, kdo ji ignoruje. Boží moc je pro věřícího člověka naprosto reálná a modlitba ve víře v její působení v našem životě je pro nás samozřejmostí. A tak když onemocním, anebo když jsem postižen nějakou chorobou, nevyhýbám se lékařskému ošetření, které se nabízí. Zároveň si však uvědomuji, že znalost lékařů je přece jen i dnes do značné míry omezená, a ve víře volám k Bohu, aby mne On uzdravil, je-li to Jeho vůle.

A tady jsme vlastně u kořene věci. Apoštol Pavel prosil Pána Boha o uzdravení svého neduhu celkem třikrát. A nic se nestalo. Měl si proto zoufat? Měl na Boha zanevřít? Měl snad z toho usoudit, že ho Bůh nemá rád, nebo že snad Bůh ztratil moc? Víme, že reakce tohoto apoštola byla jiná. Píše:

◆ *Rád přijímám slabost, urážky, útrapy, pronásledování a úzkosti pro Krista. Vždyť právě když jsem slab, jsem silný (2K 12:10).*

Pavel zakládá toto vyznání na vzácném slibu Božím, který mu zazněl těmito slovy:

◆ *Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla. (2K 12:9)*

Jinými slovy, když na mne dopustí Bůh nemoc, nějaký neduh, chorobu, je to k našemu dobru, k naší duchovní síle, k projevu Boží moci v našem životě. Vůbec tím nechci říct, že by snad nemoc a bolest byly příjemné. I věřící člověk jimi trpí, je si jich vědom a my víme, že v dokonalosti Boží přítomnosti tyto věci neexistují. Jednou i pro nás přestanou existovat. Zatím však žijeme ve světě porušeném hříchem, kde nemoc, bolest, utrpení a smrt jsou reality, s nimiž musíme počítat, a kterým jsme poddáni, my, věřící, společně se všemi ostatními lidmi.

Naše reakce na tyto věci je však diametrálně odlišná od reakce nevěřícího člověka. Víme, že náš život nepatří nám, že je to Boží dar, a že k ničemu v našem životě nedochází, aniž by Bůh o tom věděl. V tom je projev Jeho milosti a tady by se měla projevit naše víra, naprostá důvěra v Boží jednání s námi. Pán Bůh má moc uzdravit dnes stejně jako kdysi. O tom žádný skutečný kře stan nepochybuje ani na okamžik. I dnes od nás žádá a očekává víru, kde má učinit zázrak. Ovšem skutečná zkouška víry přichází ve chvíli, kdy Pán Bůh neuzdraví a zázrak neudělá. Tady se ukáže, do jaké míry se skutečně na svého Pána spoléháme a do jaké míry Mu důvěřujeme. Tady se ukáže, jestli nám k radostnému životu skutečně stačí Jeho milost. „Stačí, když máš mou milost“, řekl apoštolu Pavlovi. A když to stačilo Pavlovi, mělo by to bohatě stačit i nám. Kdo se raduje z Boží milosti, jiných důvodů k radosti nepotřebuje. Jak jsme na tom my, ty a já? Hledáme všelijaké jiné důvody k radosti, anebo nám stačí, že se můžeme každý den a každý okamžik radovat z Boží milosti?

– „Radostný křesťan“ č. 37 –
TWR, Ing. O. Vožeh

Vždycky za všechno děkujte Bohu a Otcí ve jménu našeho Pána Ježíše Krista (Efezským 5:20)

SVĚDECTVÍ

* Milý Pavle, milá Klárko, přeji vám život v plnosti a bez konce. A dovolte, abych se s vámi rozdělila o svoji zkušenost a navíc mne zajímá váš názor. Před více než jedenácti lety jsem vydala svůj život do rukou Pána Ježíše Krista, nechala se pokřtít ponořením do vody a vzápětí zjistila, že svoji 100% sluchovou ztrátu (od r. 1988) jsem přijala tak, že jsem o uzdravení neusilovala. Byla jsem naplněna Božím pokojem a nepřetržitě viděla Boží lásku a péči o moji maličkost. Byla jsem tak dojata, že jsem si chvílemi ani svůj zdravotní problém neuvědomovala.

Vedoucí skupinky (se sluchovou ztrátou) mne vedla k uzdravení skrze Boží slovo a dala mi k přečtení knihu „Neboj se, jen věř“ od K. Heroldové. Měla jsem stejnou zkušenost – po přečtení jsem děkovala srdcem Pánu Ježíši Kristu za uzdravení, ale to jsem ani později nezažila; stále jsem neslyšela. V modlitbách jsem dostala odpověď, že jsem v Božích očích uzdravena, chyba je u mne. Uzdravení ve jménu Pána Ježíše Krista musím přijmout vírou a k té potřebuji sedmidenní půst, a tak jsem do něj vstoupila. Ještě před tím jsem zjistila, že při čtení bible a v modlitbách prochází mým tělem **nervový impuls, který znamená ANO.** Např. čtu: „Bdím nad svým slovem, aby se uskutečnilo“ a odpověď je ANO. Ptám se, zda tyto odpovědi jsou od Boha, Pána Ježíše Krista nebo Ducha svatého? ANO. A dále se ptám, zda mohu dostat odpověď ANO i z jiného zdroje? ANO. A prožívám rozdíl. A abych měla jistotu, porovnávám odpovědi s otázkami v myšlenkách s verbálními. A nakonec se modlím:

Pane, dávej mi překážky v případě, že bych nepřinášela pravdu.

Dostávala jsem tolik informací, že jsem mohla záměnu některé nepravé uvést ve víře jako pravou. A tak jsem ve víře jednala s tím, že s největší pokorou oslavuji Pána Boha ve jménu Pána

Ježíše Krista. V Betlémě (Diakonie ČBCE, tělesně těžce postižených v Kloboukách u Brna) mi Petr (ředitel) v soukromí sdělil: „K uzdravení není třeba vlastní víry. **Kathlyn Kulmanová – Boží pomazaná ke službě uzdravování – říká, že uzdravení Boží mocí nezáleží na naší víře.**“ Překvapená sděluji: „Ve skupince se učíme“ stát na Božím slovu a v bibli je psáno, že **Ježíšovy rány na kříži nás uzdravily.** A Boží slovo je pravda? Ano. Ale to uzdravení směřuj do nebe. Uzdravení nám nenáleží z principu, nemáme na něj nárok. A dále reaguje na knihy Kenneth Hagina, které vedoucí skupinky používá s tím, že obsah je v souladu s biblí slovy: „Kenneth Hagin je falešný učitel a zdraví, stejně jako úspěch a bohatství je falešné evangelium“ a dále se Petr nabídl postavit můj duchovní růst na zdravých základech.

V jiné diskusi jsem se dozvěděla, že v mém proroctví je zakotvené moje přání. Ano, pokud jde o spasení a uzdravení, a to nejen v duchovní rovině. Já jsem však získala po tom nádherném týdenním půstu takovou víru, že bych prošla i zkouškou vstupu do řeky s krokodýly a dokonce pro Pána Boha a Ježíše opustila Prahu, kterou miluji a že v ní mohu bydlet, roky za ni Pánu Bohu děkuji. Ptám se sama sebe. Když má Pán Bůh ve jménu Pána Ježíše Krista se mnou velké plány, **proč procházím situacemi, kdy jsem pak nepoužitelná?** Víím, kdo je bohem tohoto světa, ale Pán Bůh má vše ve svých rukou a tak si připadám, že jsem na začátku. Víím, že nic nevím.

Mezi tím absolvuji nádherný víkend v Krkonoších a zde žasnu nad tím, že jsem proletěla 13 a vzápětí 9 km trasu bez problémů, dále, že mohu cestovat sedačkovou lanovkou bez závratě a jsem zbavena i jiných zdravotních potíží, a tak se mi vybavují slova Vladimíra: „Být uzdravena Pánem Bohem ještě neznamená, že budeš slyšet. A kniha K. Heroldové nemůže být pro tebe návodem.“

38 ZÁPAS O DUŠI

Pán Bůh ke mně hovoří i ve snu. Ukázal mi, že nečekám na světlo, spěchám do tmy a utíkám před hadem. A tak se modlím s dvoudenním půstem a zjišťuji, že ten nervový impuls zmizel. Není v mé moci ho sama vyvolat.

V pátek jsem byla na návštěvě u duchovní sestry a svěřila se jí s výše uvedeným svěděním i s tím, že jsem nedostala odpověď od pastorů KS, MLS a také s tím, že se s prosbou v dopise obrátím na vás se stejným svěděním. Měla jiný postoj, než moje vedoucí skupinky a uvedla, že byla Pánem Bohem ve jménu Pána Ježíše Krista uzdravena částečně a bez modliteb. Její vztah k Pánu Bohu je takový, že zdravotní problém vůbec nevnímá (jako já v minulosti). ...

Děkuji vám za zaslání ZODY a jsem moc ráda, že se mohu duchovně vzdělávat prostřednictvím vámi publikované literatury. Pozdravuji J. Suchovelovou a všem vám přeji Boží požehnání a ochranu a budu se těšit na vaši odpověď. Hodně lásky kolem sebe.

– Gábina P., dopis č. 858 –

Milá Gábi,

...Největší svědectví o Boží moci ve Vašem životě jsme našli ve větě:

Před jedenácti lety jsem dala svůj život do rukou Pána Ježíše Krista, nechala se pokřtít ponořením do vody a vzápětí zjistila, že svoji 100% sluchovou ztrátu (od r. 1988) jsem přijala tak, že jsem o uzdravení neusilovala. Byla jsem naplněna Božím pokojem a nepřetržitě viděla Boží lásku a péči o moji maličkost. Byla jsem tak dojata, že jsem si chvílemi ani svůj zdravotní problém neuvědomovala.

Dále píšete:

...vedoucí skupinky (se sluchovou ztrátou) mne vedla k uzdravení skrze Boží slovo a dala k přečtení knihu „Neboj se, jen věř“ od K. Heroldové.

Věříme, že Písmo svaté je úplně a k porozumění potřebujeme pomoc Du-

cha svatého. Bez Ducha svatého je Písmo zamčené, je tajemstvím. S Duchem svatým však přichází osvětlení – porozumění tomu, co je psáno – neboť znovuzrozený člověk dostal Ducha svatého. Toho, který inspiroval biblické pisatele. Křesťané mají „autora“ bible vždy k dispozici. Pomáhá jim porozumět Božímu slovu. Není však nějakým médiem, které nám zprostředkuje „nové a unikátní výklady“, které nevyžadují žádné studium. Duch svatý osvětluje pouze tam, kde pracujeme pilně a podle správných zásad výkladu Písma.

Někdo to trefně vyjádřil takto:

Odvolat se na Písmo, bez totální závislosti na Duchu svatém, je troufalost a naopak žádat Ducha svatého, aby nás vyučoval bez poznávání Písma, je křesťanský fanatismus.

- ◆ *Pilně se snažuj vydati sebe Bohu milého dělníka, za nějž by se nebylo proč stydět, a kterýž by právě slovo pravdy rozděloval.*
(2. Timoteovi 2:15)

Apoštol Pavel zde říká, že „jestliže někdo špatně nařeže jednotlivé kusy“, potom nebudou dávat správný celek. Když šil stany, věděl, že jednotlivé kusy kůže, které byly nařezány zvlášť, musejí být zasazeny do celku tak, aby vše dohromady sedělo. Totéž platí o Písmu. Jestliže bude někdo vykládat nesprávně jeho jednotlivé části, potom celá zvěst Písma nebude znít v plnosti. V biblickém studiu a výkladech by křesťané měli rozdělovat správně. Měli by být přesní, přímočaří a pečliví.

Čteme-li tedy pozorně Písmo, nacházíme tři kategorie duchovních darů. V Ef 4 jsou *kategorie obdarovaných mužů*: apoštolé, proroci, evangelisté, pastýři a učitelé. Jsou povoláni k vedení církve.

Druhá kategorie jsou *stálé budující dary*. Jsou to poznání, moudrost, proctví, vyučování, napomínání, víra nebo modlitba, dar rozlišování, skutky milosti, dar rozdávání, dar administrace, dar pomoci (Ř 12:3-8, 1K 12:8-10,28).

Třetí kategorie jsou dočasné dary – znamení. Tyto dary zmocňovaly určité věřící, aby byla potvrzena pravost a věrohodnost Božího slova, které bylo v rané církvi kázáno, než bylo ustanoveno Písmo. Měly dočasnou funkci a jejich primárním účelem nebylo budování církve. Těmito dočasnými dary jsou zázraky, uzdravování, mluvení jazyky a výklad jazyků. Tyto čtyři dary měly unikátní účel – dát apoštolům autoritu, aby lidé věděli, že mluví Boží pravdu. Když však bylo ustaveno Písmo, nebylo již těchto darů třeba, ustaly.

Tvrdí-li někdo, že dar uzdravování, tak jak se projevoval v rané církvi, je možné mít i dnes, proč neposíláme nositele tohoto daru do nemocnic mezi nemocné, mezi umírající, mezi trpící? Mohli by se rozletět na všechny světové strany. Příležitostí k uzdravování těch, kteří mají víru, je bezpočet.

Bůh jistě uzdravuje. Uzdravuje jako odpověď na modlitbu nemocného, starších i blízkých, aby zjevil svou slávu (Jakub 5:16). Ale je velký rozdíl mezi uzdravováním dnes a darem uzdravování, jak se píše v 1K 12. Byl to jeden ze čtyř zázračných darů – znamení, které byly dány k tomu, aby potvrdily kázání evangelia apoštolů v rané době církve. Známe mnoho biblických příkladů, kdy apoštolové neužili daru uzdravování jinak, než jako mocného znamení, jež potvrzovalo platnost kázaného evangelia.

Epafrditus nezemřel, neboť se Bůh nad ním smiloval (Fil 2:27). Pavel měl dar uzdravování. Proč jednoduše Epafrdita neuzdravil? V 2Tm 4:20 Pavel říká, že zanechal Trofima nemocného v Milétu. Proč ho neuzdravil?

Smyslem daru uzdravování nebylo udržovat křesťany při zdraví. A přesto dnes někteří charismatici tvrdí, že „Bůh chce, aby každý křesťan byl zdravý“. Proč bychom ale měli předpokládat, že utrpení je vyloučeno z křesťanova života, když Bůh ve své svrchované moci nevyloučil ani hřích? Bůh chce, aby k němu lidé přicházeli v pokání a kvůli

jeho slávě a ne kvůli vylepšení jejich zdravotního stavu. Dále píšete, že Kathryn Kuhlmanová je Boží pomazaná ke službě uzdravování. William Nolen, který není křesťanem, napsal velice objektivní knihu nazvanou: „Uzdravování: Lékař zkoumá zázraky“. V této knize je též kapitola o charismatických uzdravovatelích, se zvláštním odkazem ke Kathryn Kuhlmanové, kterou studoval detailně. O jejich uzdravovacích shrómážděních píše mimo jiné:

Je po všem. Před pódiem však stále stojí dlouhá řada těch, kteří se chtějí dostat na pódium, aby mohli být vyléčeni. Je však už 5 hodin a tak po poslední písni s požeňáním show skončí. Miss Kuhlmanová opouští pódium a obecenstvo sál. Než jsem odešel zpět k Miss Kuhlmanové, abych s ní hovořil, strávil jsem několik minut pohledem na nemocné, kteří odjíždějí ve svých vozíčkách. Všichni tito zoufalí pacienti, kteří přijeli na vozíčkách, na nich zase odjíždějí. Když jsem stál na chodbě a díval se, jak rodiče se slzami v očích odvážejí své postižené děti k výtahům, přál jsem si, aby Miss Kuhlmanová byla se mnou... Nepochybně ti, kteří věří Kathryn Kuhlmanové, budou protestovat, že dr. Nolen neví, o čem mluví. Oni přece viděli na vlastní oči zázraky, znají ty, kteří byli uzdraveni. Dr. Nolen píše:

Problémem je u ní – a je mi to líto, že musím být tak otevřený – neznalost. Miss Kuhlmanová neví, jaký je rozdíl mezi psychogenním a organickým onemocněním. Ačkoliv používá hypnotické metody, neví nic o hypnóze a sugesci. Neví nic o autonomním (na vůli nezávislém) nervovém systému. Nebo ví-li o tom všem, pak se naučila skrývat svou znalost. Je možné, že Miss Kuhlmanová nechce uznat, že její činnost není tak zázračná, jak se zdá. Z toho důvodu se naučila popírat emocionálně i intelektuálně vše, co by mohlo ohrozit platnost její služby.

40 ZÁPAS O DUŠI

Lidé prohlašují, že existuje mnoho důkazů, které dokazují platnost její služby. Pokud ale tyto důkazy zkoumáme pod mikroskopem, zjistíme, že jsou sporné. Kde jsou uzdravení roztržitých kostí? Kdy jsme slyšeli, že by někdo s darem uzdravování vysvobodil někoho z autonehody, zahojil sešitou tvář, nebo uzdravil roztržitou lebku? Kde jsou uzdravení v nemocničních pokojích?

Dále používáte jako podpůrný verš „Ježíšovy rány na kříži nás uzdravily.“

- ◆ *On sám na svém těle vnesl naše hříchy na dřevo, abychom zemřeli hříchům a ožili spravedlnosti – jeho ranami jste byli uzdraveni. (1. Petrův 2:24)*

V tomto, ani v okolních verších, není ani zmínka o tělesném uzdravení. Mluví se zde o tom, že když Kristus zemřel na kříži, vzal na sebe naše hříchy a ne naše tělesné nemoci. Ve verši se říká, že máme žít pro spravedlnost a ne pro zdraví, a to je důležité rozlišení. Minulý čas odkazuje přímo ke kříži, kde byla uzdravena lidská duše. Tento verš neříká, že „Jeho ranami budete neustále uzdravováni z tělesných nemocí“. Při porovnání s ostatními místy Písma zjistíme, že zatímco naše duše jsou vykoupeny, pak naše těla nejsou, což potvrzuje přinejmenším zkušenost. V Římanům 8:23 čteme:

- ◆ *A nejen ono, ale i my, kteří máme prvotiny Ducha, i my sami v sobě sténáme, zatímco očekáváme přijetí za syny, to jest vykoupení svého těla. (Římanům 8:23)*

Tento verš nám říká, že žijeme neustále v těle, které je poznamenáno pádem. Stále jsme podrobeni nemocem a slabostem. Duch nám tyto slabosti pomáhá překonávat:

- ◆ *A tak nám také Duch pomáhá v našich slabostech. Vždyť ani nevíme, za co bychom se měli modlit, jak je potřeba, ale sám Duch oroduje za nás nevýslovným sténáním. (Římanům 8:26)*

V Izajášovi čteme:

- ◆ *Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. (Izajáš 53:5)*

Ani zde se nemluví o tělesném uzdravení, ale o duchovním, které Izrael Boží tak zoufale potřeboval. Když už jsme u Izajáše, všimněme si, o čem prorok hovořil v rámci celé svojí knihy, když ji otevírá

- ◆ *Od zpodku nohy až do vrchu hlavy není na něm místa celého, jen rána a zsinalost, a zbití zahnojené, aniž se vytlačuje, ani uvazuje, ani olejem změkčuje. (Izajáš 1:6)*

Měl na mysli naše duchovní nemoci – hříchy? Nebo naše tělesné nemoci? Jsme snad tělesně zhnisaní od paty až k hlavě bez jediného čistého místa? I kdybychom byli, první, co bychom dělali, by bylo vymačkávání hnisu. A to se tu neděje! Izajáš hovoří o našem hříšném prohnilem stavu, a co hůře, nic, vůbec nic s ním neděláme, ať jsme starozákonní židé nebo dnešní moderní lidé bez Boha!

Milá Gábi, přejeme sobě i Vám, abychom nade vše milovali Pána Ježíše Krista, abychom mu byli věrní a dávali Jemu každý den první místo ve svých prioritách. Být uchvácen Kristem není jednorázová záležitost, ale každý den o to musíme stát. Naše posvěcování se děje skrze modlitbu a Boží slovo. Pak roste i naše víra. Vždyť víra je ze slyšení. Pán s Vámi.

V odpovědi byly použity pasáže z knihy Charismatici, autora Johna Mac Arthura.

– Jindra Suchomelová –

TERAPIE BATOLAT

Po konzultaci s primářem dětské nemocnice chceme zdůraznit, že téma mentálního zdraví dětí u nás není zatím srovnatelné se situací v USA. Přesto, nelze vyloučit, že vývojový trend se posune i u nás.

Zdá se, že čím méně dětí se ve vyspělých zemích rodí, tím více profesionálů se zaměřuje na jejich zdravý vývoj a výchovu. Před třemi lety jsme věnovali pozornost dětem článkem „Ohrožené děti“ (ZOD č. 70, str. 16). Dnes se podíváme na nové trendy, které provázejí dnešní rodičovství.

Pro většinu rodičů je důležité, aby jejich potomci v životě obstáli co nejlépe a proto se snaží, aby nic nezanedbali či ponechali náhodě. Většina dětí je pod dohledem pediatrů. Od narození jsou vystaveny řadě testů a hodnocení, jak prospívají. A tak se stává, že rodičům dětí, které např. nemají v 18 měsících odpovídající slovní zásobu, nebo mají problémy tzv. kreativního hraní (např. ve věku 2 let ještě nečešou panenku), nebo si ve věku tří let nedokáží hrát s ostatními dětmi v kolektivu, je doporučeno odborné poradenství. Příklad matky devítiměsíčního dítěte, které na radu pediatra prošlo řadou vyšetření, je varující. Dříve než dítě dosáhlo věku jednoho roku, bylo označeno diagnózami jako je – dyspraxia a proprioceptors a sensory-integration systém. Později, ve věku 14 měsíců, bylo zjištěno, že dítě je jazykově opožděné, dále že má vážně opožděný svalový vývoj zad (sedává s končetinami v poloze W). Následovalo neurologické vyšetření. Toto není ojedinělý případ.

Také v kolektivních zařízeních děti pozoruje řada profesionálů, počínaje zdravotními sestřičkami, učitelkami a terapeuty, kteří sledují vývoj dítěte. Rodič, jehož dítě „trpí“ dyspraxií nebo verbální apraxií (jedná se o popisné zhodnocení stavu nedostatečného nabuzení systémů různých receptorů v těle, které vnímají stav pohybového aparátu) se pak dozví, že jde o neurologickou poruchu, která může v konci konců vést až ke katastrofálním auto nehodám. Dětské slovní přesmyčky, kotoloč, kahloty, kepuč jsou podnětem k okamžitému zahájení jazykové terapie. Pokud dítě nedrží tužku jak má, červený praporek signalizuje problém. Další

častá diagnóza je porucha smyslové integrace (hypo-aroused proprioceptive system disorder). Což znamená, že dítě nemá dostatečně koordinované pohyby.

Jestliže dítě neprojevuje dostatečný atletismus, je stydlivé nebo tiché a neprojevuje životní optimismus, rodiče hledají pomoc profesionálů. Záleží jim na tom, aby právě z jejich potomka vyrostl sebevědomý a úspěšný člověk. Často zbytečná panika v řadách rodičů vzniká jen proto, že se opomíjí skutečnost, že se děti nevyvíjejí lineárně, ale individuálně. Ne každý rodič si uvědomuje, že pokud se dítě samo neobrátil ve dvou měsících, či ve třech letech nerecituje básničky, ještě to nemusí být katastrofa.

Rodiče dětí (v USA) jsou vystaveni stále většímu tlaku z řad pediatrů, pedagogů, psychologů, logopedů a nejrůznějších terapeutů, podle nichž je „průměrné dítě“ zanedbané dítě. Uzkostliví rodiče spolu s profesionály své potomky sledují, srovnávají, testují a očekávají dokonalost. Rodiče si v takové situaci mohou myslet, že jejich potomek, pokud neodpovídá jejich představám, je nenormální. Profesionálové mají rodičům pomoci „nejnovějších poznatků“ o odpovídajícím rozvoji dítěte pomoci přeprogramovat „zanedbané“ dítě na dokonalé dítě. Není divu, že takto vystresované děti mají skutečné problémy nejen samy ze sebou, ale i ve vztahu k rodičům.

Podle terapeutů jsou to většinou matky, které pro své potomky vyhledávají profesionální hodnocení vývoje a patřičnou terapii. K tomu lze dodat, že jsou to právě matky, které jsou obvykle snadněji manipulovatelné a mohou se dostat do vleku poradců, kteří podle svých představ určují, co je pro dítě nejlepší. Otcové pragmaticky zvažují především finanční zátěž za tento, z jejich hlediska, zbytečný luxus. Většina z nich zůstává mimo hru z prostého důvodu – hůře se smiřují se skutečností, že zplodili nedokonalého potomka.

42 ZÁPAS O DUŠI

Muži si jen těžko připouštějí, že by mohlo být něco v nepořádku. Matky si tento postoj vykládají jako „nedostatek rodičovského zájmu“. A tak se rodičovství stává citlivým bodem manželského i rodinného soužití. Dítě vycítí, zda je v rodinném bezpečí, nebo je objektem strukturovaného programu. Nadměrný zájem o rozvoj osobnosti dítěte může vést k traumatickým zážitkům a zkušenostem. Dětské aktivity jsou natolik strukturované, jen aby byly akademicky podnětné, že děti nemají příležitost přirozeného rozvoje. Rodiče se stále častěji setkávají s novými výchovnými problémy, s nimiž se nedovedou vypořádat a z rodičovství se stává tíživé břemeno. Většina dnešních dětí tráví v přítomnosti rodičů jen málo času a ne každé dítě tuto nepřirozenou situaci snáší dobře. Je pravdou, že děti v předškolním věku ovládají počítače, učí se o dinosaurech a pozicích planet, ale málo si hrají. A právě to má významný vliv nejen na rozvoj koordinace pohybů, ale i rozvoje osobnosti.

Rodiče by neměli zapomínat, že ve vývoji a růstu dětí je obrovská variace a není nutné, aby se začali znepokojovat, při srovnávání schopností a dovedností vrstevníků či chlapců s děvčaty. Ani premiantské výsledky ve škole ještě nejsou zárukou životního úspěchu. Nejlepší rodičovskou radu, kterou jsme dostali v Americe, bylo: C+, tedy lepší trojka vládne světu. Kdybychom tehdy lámali hůl nad našimi syny kvůli průměrným známkám ve škole, měli bychom krušné vzpomínky na školní léta. Dohlížet, přitlačit, pomoci ano, lámat ne. Rodičovství vyžaduje ČAS, dítě potřebuje hodně lásky, trpělivosti a povzbuzení. To vše mohou dětem dát především rodiče. Odpovědností rodičů není jen zajištění bezpečného domova, ale patří k tomu i péče o duchovní vedení. Modlitby dětí a rodičů jsou jedinečnou příležitostí jak rozvíjet duchovní a duševní zdraví dětí. Před Bohem dítě otevře své srdce přirozeným způsobem. Co dodat, snad jen to, že by rodi-

na měla svým potomkům zajistit takové podmínky, aby děti mohly být dětmi, aby nebyly odstrčeny na vedlejší kolej života dospělých a z nedostatku lásky a pozornosti pak nepotřebovaly profesionální péči psychologů.

Dnešní generace rodičů a dětí jsou v mnohém jiné, než ty předchozí. Právě proto i jim hrozí nebezpečí, že ne každá rada je zdravá rada. Tak jako naše generace podlehla nejrůznějším trendům – např., že kojení dětí může být škodlivé a sunar je pro kojence zdravější (aby se matky mohly vrátit do zaměstnání), že kolektivizace dětí je pro jejich rozvoj to nejlepší (opět šlo o otázku zaměstnanosti žen) ... Nezapomínejme ani dnes, že zdravý rozum a mateřský instinkt je to nejlepší, co dětem můžeme dát. Díky Bohu, že u nás máme tříletou mateřskou dovolenou. Americké maminky nám toto privilegium závidí. Všichni víme, že to není sociálně lidumilné gesto, ale nutnost. Matka je pro zdraví a rozvoj dítěte nenahraditelná. Mateřství je životní poslání a pokud bude zaměňováno za osobní kariéru, bude stále více rodičů, kteří si se svými potomky během dospívání neporadí. O tom ostatně svědčí i u nás narůstající brutalita a kriminalita dětí. Nezapomínejme, že děti se rodí hříšné a je na nás všech, abychom je podle toho vychovávali a rodičovskou roli nepodceňovali.

Právě jsem se vrátila z USA a byla jsem překvapena, kolik pozornosti v médiích a tisku je věnováno psychologickým problémům dětí a mládeže. Kongres schválil částku ve výši 82 milionů dolarů na prevenci sebevražd mládeže. Ty jsou ve věku od 10-24 let třetí nejčastější příčinou smrti. Pracující americké maminky jsou dnes tam, kde byly naše rovnoprávné ženy v padesátých letech. Americké feministky to prostě přepískly a děti na rozpad rodiny doplácly. Kdo z nás by věřil, že nám jednou budou závidět i v Americe?

*Připravila – kas –
Tot Therapy, Ralph Gardner Jr.*

OHLASY NA TÉMA DEPRESE

Ad Příčiny deprese (ZOD 80).

* Autor Steve Lehrer má zřejmě na mysli deprese psychogenní, kdy příčinu lze nalézt v životě a v povaze postiženého. U tzv. endogenních depresí je ale pátrání postiženého i jeho soucitného okolí po důvodu smutku marné. Jde o dosud záhadnou nemoc. Takto postižení lidé patří neodkladně do rukou psychiatra. Smutek může skončit sebevraždou. Laické zlehčování odborné léčby depresí je nemístné. Spolu s příslušnou léčbou pomohou modlitby bratří, sester, rodiny. Jakmile se pacient zlepší, může získat sílu k vlastnímu modlitebnímu a čtenářskému úsilí, stále však za pomoci okolí a pod dohledem lékaře. Konečný výsledek je i tak v Božích rukou ...
– Marek B. – autor poznámky je lékař.

* Milý Pavle a Kláro, píší Vám dopis, protože bych rád svěřil někomu z věřících své pocity z poslední doby. Musím přiznat, že si připadám jako totální outsider, který je naprosto mimo, protože všichni kolem se zabývají psychotherapeutickými přístupy a pomůckami. Po přečtení řady knížek je mi stále více jasné, jak je evangelium dnes předefinováno – místo hříšníka je člověk vnímán jako oběť, která potřebuje léčit vnitřní bolest apod. Mluvit v církvi o doktríně totální zkaženosti člověka asi nemá smysl. Jeden farář moje námítky komentoval – že sice totální zkaženost je nutno hlásat, ale současně nelze zcela zavrhnout koncepci sebeúcty odvozené od Božího obrazu ve stvoření. Přiznám se, že dokonce už někdy sám pochybuji o tom, zda to reformátoři s tím pohledem na člověka nepřehnali a zda to není až nelidské nebytí vnímavý na různá traumata, kterými lidé procházejí a přesvědčovat je, že za vším stojí lidská hříšná přirozenost, a že Boží milost postučuje k odstranění těchto problé-

mů. Na druhé straně je mi jasné, že tyto přístupy mají kořeny v psychoanalýze, freudiánském a jungiánském pojetí člověka a jeho podvědomí.

– Úryvek je z dopisu lékaře –

* Vážení a milí Kláro a Pavle, ... Ač nejsem kalvinista, se zájmem čtu ZOD a rád jsem si přečetl zejm. články o křesťanské psychologii a deprese, kde s povděkem kvituji, že se někdo odvážil pozvednout hlas a říci, že sekulární psychologie a farmakoterapie nejsou tím nejlepším řešením tam, kde dříve stačila biblická rada přítele nebo modlitba. Ostatně není se co divit, neboť církve již dávno odstranila prostou a nekomplikovanou víru v Písmo a nahradila naléhavou a konfrontační agresivitu kříže, volající po sebezapření, např. pohodovým a legračním programem ekumenických a sterilních „evangelizačních kurzů“ v domnění, že se tak lépe otevře ztraceným lidem. Ti ale namísto zábavných přednášek potřebují spíše slyšet s láskou, porozuměním a se zájmem podané, ovšem jasné a konfrontační evangelium. Není se ani co divit, když některé církve nahradily osobní zodpovědnost za svůj duchovní růst a osobní hledání Boží vůle povinnou účastí na skupinkách v pyramidálně uspořádané církvi, kde se lidé učí podřízenosti vůdcům a jejich vizím namísto učení se osobní odpovědnosti a hledání Boží tváře v Písmu a na kolenou. ... Především, že oblastí mého oboru je vývoj léčiv, resp. pevných lékových forem proti zhoubným nádorům a na vývoji tablet generického psychofarmaka jsem se podílel pouze jednou, a proto bych chtěl předem rozptýlit podezření, že jde o sebeobhajobu mého oboru. O co mi tedy jde: V jinak – podle mého soudu – vynikajícím a fundovaném článku od Steve Lehrera „Příčiny deprese“ se vyskytla věta: „Dokonce i léky, které se na chemické vyrovnání podávají, působí více méně tajemně. Lékaři přesně nevědí, jak tyto léky fungují.“ (ZOD 80, duben 2004, str. 9).

44 ZÁPAS O DUŠI

Jestliže odhlédneme od spíše filosofického vztahu těla a duše, které nikdy věda ani teologie nebude schopna exaktně definovat a kam tento problém z určitého úhlu pohledu náleží, mohlo by dané konstatování budit dojem, že nikdo neví, co daný lék (v tomto případě psychofarmakum) vlastně v organismu působí, a že jde o jakousi farmakochymii. To by ovšem nebyla pravda.

Mnohá psychofarmaka, a speciálně antidepresiva, mají detailně popsany mechanismus účinku. Jako příklad použiji dnes standardně méně používanějších inhibitorů monoaminoxidázy (fenelzin, tranilcypromin) nebo mnohem více používaných inhibitorů reupteaku serotoninu (fluoxetin, paroxetin). Již dlouhou dobu je známo, že fyziologickou „hladinu dobré nálady“ organismus udržuje mj. pomocí tzv. katecholaminů, jako je např. adrenalin, noradrenalin, zejm. pak serotonin. Pokud člověk pracuje, resp. provede nějaký energeticky náročnější úkon, ať už fyzický nebo psychický, uvolňují se tyto látky do krve, odkud pak aktivují specifické adrenergní receptory, jejichž aktivace je mimo jiné chápána jako pocit euforie. Lidově by se to dalo nazvat jako „dobrý pocit po dobře vykonané práci“. Jsem přesvědčen, že i za tímto účelem tento chemismus zabudoval do těla jeho Stvořitel. Tento mechanismus je často zneužíván v tzv. „adrenalinových sportech“, kde si lidé uměle přivozují euforie právě v důsledku uvolnění katecholaminů. Pro zajímavost zde uvedme, že některé návykové látky, jako např. efedrin a fenmetrazin, které jsou také zneužívány narkomany, mají podobnou strukturu a aktivují tytéž receptory. Katecholaminy jsou pak v těle rozkládány specifickým enzymem, monoaminoxidázou (MAO). Bylo zjištěno, že deprese jsou často provázeny deficitem těchto katecholaminů, a proto se hledal způsob, jak jejich hladinu v těle uměle zvýšit, resp. zabránit jejich rozkladu. A právě zde byla vyvinuta psychofarmaka, resp. jejich

podskupina antidepresiv, která katecholaminy nahrazuje nebo brání jejich rozkladu (inhibitory MAO) příp. jejich zpětnému vychytávání (inhibitory reupteaku serotoninu).

Neposkytl jsem samozřejmě detailní rozbor, který by laikovi nemusel být zcela srozumitelný, ale chtěl jsem jen poukázat na to, že tyto mechanismy jsou dnes velmi dobře známe a farmaceutická chemie těchto znalostí velmi sofistikovaným způsobem využívá k navrhování struktur nových léčiv.

Zneužívání antidepresiv, jejich neracionální užívání, mnohdy neúplné klinické studie vyznívající ve prospěch farmaceutické lobby, jsou dobře známé z tisku a netřeba je zde rozvíjet. Je zřejmé, že antidepresivum nikdy nedokáže vyléčit příčinu deprese a nedokáže odstranit následky hříchu, jehož příčinou deprese do značné míry jsou. Na druhou stranu představte si křesťana, který prožil rodinnou tragédii, např. spontánní potrat, úmrtí nevěřícího blízkého rodinného příslušníka: otce, matky, dítěte. I Písmo v podobných případech navrhuje:

◆ *Dejte opojný nápoj hynoucím a víno těm, kterým je hořko, ať se napije a zapomene na svou chudobu a na své plahočení již nevzpomíná. (Př 31,6-7).*

Je známo, že alkohol působí podobně jako antidepresiva a že tam, kde je statisticky doložena mírně zvýšená konzumace alkoholu, klesá i spotřeba psychofarmak. Prosím, v žádném případě neberte tento článek jako návod k požívání alkoholu nebo k užívání psychofarmak. Na druhou stranu jsou životní události, které nejsou následkem hříchu dotyčného a jejichž příčina později odezní. Je-li v těchto hraničních a svým způsobem výjimečných případech možné zmírnit lidské utrpení, pak bych se za to jako křesťan i jako farmaceut (který zde není osobně zainteresován) přimlouval.

– Aleš Franc –
Autor je výzkumný farmaceut

Smrtící antidepressivum

Britská firma GlaxoSmithCline uvedla před časem na trh pod názvem Serotax další ze „zaručených“ léků proti opakovaným stavům deprese a úzkosti. Studie zadaná britským ministerstvem zdravotnictví ale prokázala, že Serotax touhu řešit problémy dobrovolným odchodem ze světa ještě zvyšuje. Britské úřady proto vloni v červnu zakázaly Serotax předepisovat osobám mladším osmnácti let. Ostrovní království nyní chce společně s dalšími zeměmi Evropské unie dosáhnout toho, aby toto opatření platilo ve zvýšené míře i pro věkovou kategorii do 29 let. ... V ČR bylo loni evidováno 1.700 úmrtí přičiněných vlastní rukou.

– Týden, 32/2004, str. 73 –

Závislost

na benzodiazepinech, jak se skupina návykových léků v čele s diazepamem jmenuje, u nás sužuje mnoho lidí, většinou žen středního či vyššího věku. Podle Vladimíry Zenáhlíkové mají velký podíl na vzniku benzodiazepinových závislostí praktičtí lékaři. „Tyto léky se kromě nespavosti předepisují i na úzkostné poruchy, jimiž v určitém věku trpí až čtvrtina lidí. Obvodní lékař by měl takového pacienta poslat ke specialistům, kteří by řešili podstatu problému, ale on jim často raději předepíše diazepam, protože je to pro něj jednodušší. Pacient se navíc s největší pravděpodobností vrátí, což znamená další body a tím i peníze,“ domnívá se lékařka. „Bohužel nikdo příliš nemonitoruje, kolik žen středního a vyššího věku, ale také mužů, benzodiazepiny zneužívá. Podle nepřímých ukazatelů se očekává, že jde po alkoholu o druhou nejrozšířenější drogu,“ tvrdí primář Jiří Dvořáček z léčebny Červený dvůr. „Závislost na benzodiazepinech jde úspěšně maskovat, kolikrát se na to vůbec nepříjde. Ty ženy mají spíše status nemocné než toxikomanky. Nemají pocit, že fetují, ale že se léčí,“ podotýká kolega z apolinářské ambulance Jiří Profous.

Objem distribuovaných balení benzodiazepinů je u nás kolem šesti milionů ročně.

Magazín Právo, 26.6. 2004, str. 10-12

* Vážení Steigerovi, jsme čtenáři ZODu prakticky od začátku jeho vydávání v naší zemi. S manželem jsme uvěřili a přijali Pána Ježíše Krista do našich srdcí i životů před 12 léty, po celoživotním hledání pravdy a Boha, oba skoro padesátiletí. Kromě aktivního zapojení do našeho sboru v CB, čtení Písma i modlitebního úsilí se snažíme růst ve víře i studiem křesťanské literatury, časopisů atd.. ZOD čteme vždycky celý, některé články nás osloví více, jiným porozumíme třeba až později. Do této skupiny patří i série článků o psychologii z č. 67 / leden 2001, která vyvolala v následujících číslech mezi čtenáři dosti negativní odezvu. Sama jsem tehdy patřila spíše mezi vlažné odpůrce vašeho varování. Chápala jsem psychiatrii i psychologii jako součást medicíny, čím dál víc potřebnou v současném složitém světě. Vaše články varující před módou léčení depresí, úzkostí a psychiatrické téměř až preventivní péče pochopila 100% až teprve po třech letech, kdy jsem si martyriem lékařských psychiatrických služeb prošla osobně.

Žijeme v rodinném domě společně s rodiči. Maminka zemřela před 5 lety v 78 letech doma uprostřed rodiny. Byla věřící, znovuzrozená, odevzdaná do Božích rukou. Tatínek, tehdy 83 let, po její smrti propadl silné trudnomyslnosti. Víře se celý život bránil. Byl to silný samospravedlivý muž a Boha nepotřeboval. Jeho depresi bylo třeba léčit a psychiatr mu celkem rychle pomohl naordinováním Deprexu a Buronilu. Byla jsem panu doktorovi vděčná a jen jsem litovala, že si tatínek své chorobné úzkosti a strachy (zcela pochopitelné po všem, co prožil ve válce a hlavně pak jako sedlák-kulak po únoru 1948) neléčil dřív. Mohl mít, on i my děti, život veselejší a snazší. Tatínek se

46 ZÁPAS O DUŠI

po 2-3 měsících léčby zklidnil, stal se laskavým, pohodovým, vstřícným a dokonce v posledních 3 letech i hluboce věřícím, znovuzrozeným křesťanem. Tatínkovy depresivní stavy, ale i řada prožitků a v minulosti vždy „zabetonovaných“ smutků, tragédií (dlouhé umírání prvorozeného dítěte), stresu, šikan za komunismu, silné soucítění a prožívání všeho trápení světa tehdy přivodily i mně chronickou nespavost a řadu psychosomatických potíží (nechutenství, bolest slinivky břišní, migrény ap.). Psychiatr mě přesvědčoval, že vše nemohu zvládnout vírou a modlitbami, podporou rodiny, osobním zklidněním a odpočinkem, že i já potřebuji léky, dokonce mnohem více než tatínek, že trpím úzkostnou poruchou a že se bez nich bude můj stav jenom zhoršovat. Bez léků by se stav možná zhoršoval, ale s léky se zhoršil ještě více. Psychiatrie je snaha o léčbu duše a proto není možné používat jednoznačně analyticky určené diagnózy. Lékařem předepsané léky jsou spíše pokusy na lidech. Já jsem neměla to štěstí jako tatínek, je muž zabraly první dva předepsané léky a bere je dodnes. Od ledna 2001 do ledna 2004 jsem vyzkoušela 15 různých léků, antidepressiv a antianxolytik. Dostala jsem se do smršti hrůzných duševních stavů od podrážděnosti, přes apatii, zoufalství a strach, roztřesenost svalů, děsivých vírů v hlavě, srdeční arytmie, zvracení, průjmů, spala jsem sotva hodinu denně ... Podle lékaře bylo obtížné určit, zda mé hrozné stavy jsou projevem nesnášenlivosti léků nebo projevem určité choroby. A tak pan doktor stanovil další „diagnózu“: fobie z léků. Léky prý nezabíraly proto, že jsem z nich měla panickou hrůzu a předem je podvědomě odmítala. Další diagnóza byla fobie ze smrti, strach, že se zblázním (ten měla reálně celá moje pozorná a láskyplná rodina). Psychoterapii doporučil pan doktor až po třech letech pokusů, když už nenašel žádný lék, který by se dal ještě vyzkoušet. Psychoterapie mě stála několik tisíc

korun (400 Kč/50min. 1x týdně), a byla to zase jenom ztráta času a peněz. Pro úplnost musím dodat, že jsem učinila tři pokusy změnit psychiatra, ale „léčba“ probíhala všude stejně. Zkušební předepisování drahých zahraničních léků, takže jsem se ještě v horším stavu vrátila k původnímu doktorovi, který mě znal nejlépe a který prokázal své lékařské schopnosti alespoň uzdravením tatínka.

Byly to snad nejhorší tři roky mého života. Bolest duše je velmi zlá, možná i horší než bolest těla a navíc je nebezpečná tím, že odbourává imunitu i pro zdraví tělesné. To vše mě postihlo paradoxně v době, kdy jsme žili v rodinné pohodě, klidu a bezpečí, hluboce zakotvení ve víře. Samozřejmě, že jsem se já i celá moje rodina vytrvale modlila k Pánu za vyléčení, za znovunalezení klidu nebo alespoň ukázání cesty. Letos v lednu jsem se radikálně rozhodla se všemi těmi pokusy skoncovat a svěřit se cele a jedině do rukou Pána Ježíše. Vždyť jenom ON může uzdravit, jemu nemusím tak jako psychoterapeutovi zdlohavě líčit své životní osudy za 8 Kč za minutu. Pán Ježíš mě dokonale zná a mohu si s ním povídat celé ty dlouhé a bezesné noci. Pomohly mě některé křesťanské knížky, pomohl mě náš kazatel a modlitby ve sboru, velmi mě pomohly právě výše zmíněné články v ZODu č. 67 a znovuotevřené téma v č. 80. Nejvíc mi pomohl dokonalý úklid duše, který jsem po několik večerů a nocí na kolenou s pomocí Pána Ježíše vybojovala za pomoci „hloubkové evangelizace“, tak jak jsem o ní četla ve fr. knize S. Picotové. Když jsme s manželem před léty uvěřili, byl to šok, nádhera, první láska a věčné zaslíbení. Vyznala jsem hříchy, přijala Ježíšovu oběť ... a žila klidný život víry. Pak mě psychiatři přesvědčili, že mám spoustu traumat z dětství, nikdy neventilované citové frustrace, pocity viny a neodpuštění vin spáchaných na mně atd., atd.. Proč bych měla minulost řešit psychofarmaky, která jsou jednak návyko-

ZÁPAS O DUŠI 47

vá a jednak mají i mnoho vážných vedlejších účinků? Proč bych měla svůj život sdílet s těmi, kterým jsou mé problémy lhostejné, protože pro ně jsem byla hlavně lukrativní pacient (zákazník)? Vždyť jsem Boží dítě a můj nebeský Otec má pro mě nekonečnou lásku, trpělivost, porozumění a už předem darovanou milost a odpuštění. Dnes mohu říci, že jsem se uzdravila i z psychiatrické péče, jsem šťastnější a psychicky vyrovnanější než před touto anabází. Konečně jsem pochopila smysl této zkoušky: byla jsem sice Boží dítě, věřící, znovuzrozené, ale v mém nitru bylo nahromaděno mnoho stresu, bolu, vin i zranění a ty bránily opravdu plně prožívat Boží lásku a Boží milost, radovat se a nést ovoce ducha. Hříchy jsem vyznala před 12 léty, ale svůj šat jsem spíše intelektuálně namočila než vyprala v krvi Beránkově, aby byl opravdu zářivě bílý, dokonale vypraný a důstojný na Jeho svatbu. Z dnešního pohledu jsem za ty tři roky profesionální péče prožila mnoho zklamání, zbytečného trápení a zkoušek, ale jsem za ně vděčná. ZODu jsem vděčná nejen za sérii článků o úskalích farmacie a psychologie, ale i za všechny ostatní.

– Věra –

Čtenářka nám poskytla závěrečnou lékařskou zprávu:

Výše jmenovaná je v mé péči pro F41.1. Generalizovaná úzkostní porucha. Zatím se nám nedaří stav medikací ovlivnit. Zatím zkoušená medikace: CITALEX 20 tbl obd 30x20mg, AUORIX 150MG tbl obd 30x150mg, DEPREX cps 30x20mg, PROSULPIN 50MG tbl 30x50mg, COAXIL tbl obd 30x12.5mg, BUSPIRON-EGIS 5MG tbl 60x5mg, RIVOTRIL tbl 50x05mg, NEUROL 0.25mg tbl 30x0.25mg, SEROPRAM 40MG/ML gtt 1x15ml 40mg/ml, LERIVON tbl 30x10mg, RIVOTRIL tbl 50x0.5mg, REMERON 30MG tbl obd 30x30mg, PROTHIADEN 10 por tbl flm 50x10mg, ATARAX tbl obd 25x25mg. Zkoušela psychoterapii.

* Vážení,
v ZOD 81 „Rozdílné postoje“ nepravdivě informujete, že článek „Mimo církve není spasení“ je oficiální stanovisko katolické církve. Přitom přebíráte článek z *Mezinárodního reportu*, který je katolíky odmítán jako „náboženský bulvár“. Zmíněný článek nepsal slušný křesťan. Oficiální stanovisko kat. cír. lze podle mě získat z katechizmu nebo z kánonu či od Kongregace pro nauku víry (dříve Úřad svaté inkvizice). Snažte se snad mezi evangelíky zasít semínko nenávisti vůči katolíkům? Nesnažte se též přebírat články z *Katolického světla*. Sice je církevně povolen, ale zneužívá tuto svobodu projevu.

P.S. Pokud se mýlím s tou nenávistí a bude v tom jen zahořklá uraženost, tak to zkuste napravit třeba tím, že napíšete co je mezi katolíky a evangelíky dobré. S pozdravem váš nový čtenář
– Bohdan J. –

Milý bratře,

Rozdílné chápání Písma mezi katolíky a protestanty se řeší na mnohem vyšší úrovni po staletí. Věnují se jim jiné hodnoty, než jsem já nebo Vy. Vy budete hájit svoji pravdu podle učení své církve a oba stavíme na různých předpokladech. Víím, že podle Florentského koncilu se nemohu podílet na věčném životě. Přál bych si, aby bylo toto koncilní tvrzení staženo, ale zatím nebude. Proto berte nás, nekatolíky, jací jsme. Beru vás také tak. Na posledním soudu já nebudu soudit Vás a Vy nebudete soudit mne. Bude nás oba soudit Kristus. Oba jsme hříšníci a potřebujeme pouze Boží milost. Měli bychom se oba odvolávat jen na ukřižovaného Pána Ježíše Krista, jenž nás zastoupil v potrestání. Před soudnou stolicí Kristovou se nebudete odvolávat na to, že jste byl katolík a ujišťuji Vás, ani já se nebudu chlubit tím, že jsem byl novosmluvní reformovaný baptista. Spory pohasnou, bude nám před očima zářit Kristus – On ví, kdo je Jeho od založení světa!
– pst –

**Objednávky časopisu, knih, nahrávek a
případné připomínky adresujte na
<zod@hcjb.cz> nebo:**

Distribuce CZ

HCJB – ZoD Distribuce
P. & K. Steiger
Hošťálkova 1,a
169 00 Praha 69 – Břevnov

Distribúcia SK

HCJB – ZoD Distribúcia
M. & A. Zavilla
Jiráskova 165/10
916 01 Stará Turá

**Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou
Variabilní symbol je na Vaší etiketě**

Název účtu:

ZOD – HCJB World Radio

Číslo účtu:

KB Praha 1; Pobočka Pohořelec 22
96538621/0100

Názov účtu:

HCJB Rádiosieť ZOD Slovensko

Číslo účtu:

VUB Trenčín, Exp. Stará Turá
49134202/0200

WORLD
RADIO

<http://www.hcjb.cz> nebo <http://www.reformace.cz>

Pokud máte přístup na webové stránky • Sledujte denní zpravodajství
z křesťanského světa • Můžete poslouchat nebo si stáhnout několik
set audio pořadů nejen z produkce HCJB, ale i z produkce TWR •
Přečtěte si všechny ZODy od roku 1989 • Přečtěte si desítky úvah •
Podívejte se na vznikající složku s elektronickými knihami •
Ve složce o Ekvádoru najdete mnoho zajímavostí •
Chystáme pro vás video a další novinky

**HCJB on-line vysílání na <<http://www.lumen.sk>>
od 1. 4. 2003 každou neděli od 10:45 do 11:00**

ZÁPAS O DUŠI © vydává ZOD – Zápas o duši, HCJB – World Radio
Hošťálkova 1a, 169 00 Praha 6
Redaktoři Ing. Pavel a Klara Steigerovi, Hošťálkova 1a, 169 00 Praha 6
Tiskne PBtisk s.r.o., Prokopská 8, 261 01 Příbram VI
Vychází čtyřikrát do roka. **NEPRODEJNÉ !**